

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

16 mei 1997

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1453
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1455
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1460
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1462
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1472
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1474
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1477
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid	1484
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1484
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1489
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1494

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 77, 6)

Nihil

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN (Reglement artikel 77, 4)

Nihil

REGISTER 1497

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag
van 27 februari 1997
van de heer WILLY KUIJPERS**

HSL Vlaams-Brabant – Verplaatsing nutsleidingen

(Deze vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling – vraag nr. 195 ; aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening – vraag nr. 239 ; aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media – vraag nr. 84 ; aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting – vraag nr. 88. Het gecoördineerde antwoord wordt hierbij verstrekt door de minister-president – red.)

De aanleg van de hogesnelheidslijn (HSL) door Vlaams-Brabant zal tientallen verplaatsingen van allerlei nutsleidingen op het grondgebied van de getroffen gemeenten noodzakelijk maken.

"De NMBS zal in principe niet tussenkomen in de kosten, zelfs niet voor de verplaatsingen buiten het oorspronkelijk NMBS-domein, tenzij conventioneel anders bepaald of in toepassing van punt 5 van het HST-fonds (herstel van gemeentelijke leidingen en verlichting)." Zo deelt men de betrokken bestuurscolleges mee. Sibelgas, Belgacom, VMW (Vlaamse Maatschappij voor Watervoorzieningen) en IWVB (Intercommunale voor Waterbedeling in Vlaams-Brabant) hebben reeds een aanmaning gekregen om in het kader van de HST-werken installaties te verplaatsen, en dit zonder enige vergoeding.

Deze houding van de NMBS (+ Tuc Rail ?) heeft tot gevolg dat de kosten voor verplaatsing van de

nutsleidingen deels of volledig moeten worden doorgerekend aan de getroffen gemeenten, of aan de intercommunales waarbij de betrokken gemeenten zijn aangesloten.

Een dergelijke handelwijze is vanzelfsprekend ongehoord.

Heeft de minister dienaangaande reeds stappen ondernomen ?

Gecoördineerd antwoord

Op de eigenlijke vraag zelf – heeft de minister dienaangaande reeds stappen ondernomen ? – is het antwoord negatief. Het probleem dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedeelt, werd trouwens aan geen enkele van de betrokken ministers gesignaleerd door de intercommunale verenigingen die daar eventueel bij betrokken zijn.

De kwestie betreffende de betaling van de kosten voor het verplaatsen van nutsleidingen heeft meermaals aanleiding gegeven tot discussies van juridische raad.

De desbetreffende bepalingen in diverse wetten lijken op het eerste gezicht zeer duidelijk. Er zijn immers weinig gevallen denkbaar waarin de verplaatsing van nutsleidingen bevolen zou worden om andere redenen dan die welke opgesomd worden in volgend artikel :

- artikel 13 van de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorziening : "Indien de wijzigingen (lees : verplaatsingen) noodzakelijk zijn hetzij om reden van openbare veiligheid, hetzij om de schoonheid van een landschap te vrijwaren, hetzij in het belang van de wegen, waterlopen, kanalen of van een openbare dienst (...) dan vallen de kosten der werken ten laste van de onderneming die de geleiding heeft aangelegd ; in de overige gevallen komen zij ten bezware van de overheid die de wijzigingen gelast".

Een nagenoeg identieke bepaling komt voor in volgende wetten :

- de wet van 17 januari 1938 tot regeling van het gebruik door de openbare besturen, de vereniging van gemeenten en de concessiehouders van openbare diensten of van diensten van openbaar nut, van de openbare domeinen van de staat, van de provinciën en van de gemeenten, voor het aanleggen en het onderhouden van lei-

dingen en inzonderheid van gas- en waterleidingen ;

- de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen.

Toch leidden die bepalingen herhaaldelijk tot verschillende interpretaties, waarbij alvast volgend principe algemeen werd aangenomen :

- wanneer "de onderneming die de geleiding heeft aangelegd" niet meer bestaat of niet meer de eigenaar is van de installatie, dan komen de rechten en plichten daaromtrent toe aan de nieuwe eigenaar. Zo mag deze, bijvoorbeeld, gebruik blijven maken van het openbare domein om zijn onderneming uit te baten. Daartegenover staat dan ook dat hij de daarbij horende verplichtingen overneemt.

Wat het dragen van de kosten betreft voor een verplaatsing van nutsleidingen die noodzakelijk is om redenen die uitdrukkelijk werden opgesomd in bovenvermelde wetten, wijken de statuten van de meeste intercommunale verenigingen af van die bepalingen en leggen die kosten geheel of gedeeltelijk ten laste van de instantie die de verplaatsing gelast.

Daaromtrent gaf de Raad van State op 30 oktober 1969 het advies dat :

- "de regeling van de lasten opgenomen in artikel 13, derde lid, van de wet van 10 maart 1925 in beginsel niet afhangt van de vereisten die verband houden met de openbare orde. Zij bevestigt alleen de verdelingswijze die door de wetgever als de meest normale wordt beschouwd, rekening houdend met de omstandigheden. Men kan dus aannemen dat ze niet dwingend is, maar afhankelijk van de wil van de partijen, die het recht hebben behouden hun wederzijdse verplichtingen volgens andere modaliteiten te regelen".

Volgens het advies zouden de problemen die blijken te rijzen tussen de NMBS en de exploitanten van nutsleidingen, kunnen worden geregeld in overleg tussen de betrokken partijen.

Een element in die onderhandelingen zou erin kunnen bestaan dat de vervanging van bestaande en (deels) afgeschreven leidingen door nieuwe, voor een deel kan worden beschouwd als een investering die de waarde van het net verhoogt, en voor een deel een kostenfactor betekent. Ik zou er

dan ook voor pleiten dat er in elk concreet geval een zo correct mogelijke berekening wordt gemaakt van de reële kosten en dat zij, indien daartoe aanleiding bestaat, worden gesplitst in een deel dat als een nieuwe investering kan worden beschouwd, en een deel dat gewoon als kostenfactor moet worden gezien voor het bijkomende werk van de verplaatsing zelf.

In een recent verleden sloot de NMBS zelf reeds akkoorden af die gaan in dezelfde richting, alhoewel zij daarin niet steeds rechtlijnig is. Voor de aanleg van de HSL op het traject Franse grens-Brussel, heeft de NMBS wat de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) betreft haar goedkeuring verleend aan de financiering van de werken buiten het oorspronkelijk domein van de NMBS. Voor de werken binnen het domein van de NMBS werd een aanvraag ingediend om een financiering via het HST-fonds te kunnen genieten.

Wat de aanleg van de HSL betreft op het traject Brussel-Luik weigerde de NMBS bij te dragen in de verplaatsingskosten van alle nutsleidingen, zowel binnen als buiten het oorspronkelijk domein van de NMBS. Naar aanleiding van een technische vergadering met de VMW op 9 december 1996, deelde de NMBS mee dat een financiering van verplaatsingskosten enkel kan via het SST-fonds.

Met betrekking tot de uitgevoerde werken in Halle-Lembeek, heeft de NMBS recentelijk de facturen van de aanpassingswerken die door de VMW zowel binnen als buiten het domein van de NMBS zijn uitgevoerd, volledig vergoed.

**Vraag nr. 131
van 8 april 1997
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Brochure "Culturele Ambassadeurs 1996" – Talen

Bij briefwisseling van het Vlaams Parlement ontving ik de schitterende brochure "Culturele Ambassadeurs van Vlaanderen 1996". Ik stelde vast dat ze in twee talen is opgesteld (Nederlands en Engels). België kent drie officiële talen, het Nederlands, het Frans en het Duits. Anderzijds is de eerste wereldtaal het Spaans geworden, daarna het Engels, op de voet gevolgd door het Frans.

Werd deze brochure ook in het Frans en het Duits opgesteld ?

Naar welke wereldtalen (met uitzondering van het Engels) werd de brochure eventueel vertaald ?

Antwoord

De brochure "Culturele Ambassadeurs 1996" werd enkel in het Nederlands en Engels uitgegeven.

Deze brochure is bestemd als promotiemiddel zowel voor de culturele ambassadeurs zelf, als voor de personen of groeperingen die op deze ambassadeurs een beroep kunnen doen en die het als naslagwerk kunnen gebruiken.

Er werd van uitgegaan dat het Engels de wereldtaal is die door de meeste van de buitenlandse gebruikers van deze publicatie kan worden verstaan.

De nieuwe brochure "Culturele Ambassadeurs 1997" werd eveneens enkel in het Nederlands en Engels uitgegeven.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 170
van 8 april 1997
van de heer KRIS VAN DIJCK

Omzendbrief schoolafwezigheden – Doktersattesten

De laatste omzendbrief inzake absenteïsme vermeldt dat leerlingen vanaf vijf dagen afwezigheid een doktersbriefje moeten binnenbrengen.

In een vroegere omzendbrief stond eveneens dat leerlingen bij de vijfde maal afwezigheid een doktersbriefje moeten afleveren. Dit is nu geschrapt.

De verificateur eist bij de vijfde maal afwezigheid nog wel een doktersbriefje.

1. Is deze regel bewust weggelaten uit de omzendbrief? Zo ja, waarom?
2. Mag de verificateur een doktersbriefje eisen indien het niet in de omzendbrief vermeld staat?

Antwoord

De omzendbrief van 12 februari 1992 betreffende de staving van schoolafwezigheden door medische attesten werd niet gewijzigd.

1.

Basisonderwijs

Gelet op het feit dat er geen leerplicht is in het kleuteronderwijs, moeten afwezigheden niet worden gewettigd door medische attesten.

In het lager onderwijs zijn medische attesten vereist voor afwezigheden van meer dan vijf opeenvolgende schooldagen.

Secundair onderwijs

Een medisch attest is vereist indien het schoolverlet om gezondheidsredenen :

- hetzij meer dan twee opeenvolgende schooldagen betreft ;
- hetzij reeds is voorafgegaan door vier afwezigheden zonder dat een medisch attest vereist was in de loop van datzelfde schooljaar ;
- hetzij zich voordoet in een periode van toetsen of proefwerken.

Voor alle andere gevallen volstaat een schriftelijke verklaring van de ouders.

Deze richtlijnen gelden voor alle door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde of gesubsidieerde instellingen voor secundair onderwijs.

2.

In het kader van het onderzoek naar de regelmatigheid van de leerlingen, zijn de leden van het verificatiekorps belast met de controle van de strikte toepassing van deze omzendbrief door de scholen.

Het is geenszins toegelaten dat leden van dit administratief controleorgaan aan onderwijsinstellingen voorwaarden stellen of verplichtingen opleggen die op enigerlei wijze indruisen tegen of afwijken van ministeriële onderrichtingen die bij omzendbrief zijn vastgelegd.

Vraag nr. 171
van 8 april 1997
van de heer KRIS VAN DIJCK

Veiligheid schoolgebouwen – Maatregelen

Wij stellen vast dat heel wat scholen aan dringende onderhouds- en herstellingswerken toe zijn. In een aantal scholen is de staat van gebouwen en van de sanitaire voorzieningen zelfs zo slecht dat er gevaar is voor de veiligheid en de gezondheid van de aanwezige kinderen.

1. Is de minister op de hoogte van deze gebreken ?
2. Wie stelt deze gebreken vast ?
3. Bestaat er een planning voor de geleidelijke uitvoering van herstellings- en onderhoudswerken ?

Antwoord

1. Het behoort tot de evidente bevoegdheden en verantwoordelijkheden van elk van de betrokken inrichtende machten dringende onderhouds- en herstellingswerken te laten uitvoeren, indien de veiligheid en gezondheid van de hun toevertrouwde leerlingen in gevaar worden gebracht. In de logica van deze bevoegdheids- en verantwoordelijkheidstoewijzing wordt ik niet systematisch in kennis gesteld telkens een inrichtende macht gebreken vaststelt.

Niettemin zijn de centrale administratie van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) wat het gemeenschapsonderwijs betreft, en de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO) wat het gesubsidieerd onderwijs betreft, perfect geïnformeerd over de bestaande noden inzake uit te voeren werken en de kostprijs daarvan, voorzover op hen een beroep wordt gedaan voor de financiering van deze werken. Het komt in dat geval respectievelijk de ARGO en de DIGO toe te oordelen over de dringendheid van deze werken, en derhalve over de voorrang die moet worden gegeven inzake de financiering ervan.

2. Gebreken kunnen en moeten in eerste instantie worden vastgesteld door de lokale schoolverantwoordelijken.

Wat het gemeenschapsonderwijs betreft, kunnen deze gebreken eveneens worden vastge-

steld door ambtenaren van de ARGO-administratie (onder meer plaatsbezoeken door controleurs en VGV-coördinatoren (Veiligheid, Gezondheid en Verfraaiing van de Werkplaatsen) vanuit de regionale infrastructuurafdelingen, door de VGV-verantwoordelijke vanuit de centrale afdeling Algemene Infrastructuur en Materiële Organisatie, enzovoort).

Eveneens kunnen mijn leden van de pedagogische inspectie ter gelegenheid van hun schoolbezoeken op gebreken wijzen, en in voorkomend geval daarover rapport uitbrengen.

3. Zoals reeds aangegeven, zijn het in eerste instantie de betrokken inrichtende machten zelf die instaan voor het vaststellen van uit te voeren onderhouds- en herstellingswerken, voor de financiering daarvan en voor het vastleggen van prioriteiten en dus van een planning binnen deze context.

Wat het gemeenschapsonderwijs betreft, zijn het de lokale raden die in hoofde van hun inrichtende bevoegdheid onderhouds- en herstellingswerken te hunnen laste nemen. Hiertoe krijgen zij jaarlijks de decretaal toegewezen middelen.

Specifieke veiligheidswerken (bijvoorbeeld vervanging askareltransformatoren, verwijderen asbest, ...) of werken die niet gecatalogeerd zijn als onderhouds- en herstellingswerken, worden binnen de ARGO via de diverse centrale planningen aangepakt, rekening houdend met de aard, de dringendheid en de financiële implicaties.

Wat het gesubsidieerd onderwijs betreft, bepaalt de subsidiëringsprocedure van de DIGO de mogelijkheden en de tijdsduur voor het verkrijgen van subsidies voor deze werken, doch de planning inzake de concrete uitvoering is uiteraard voor het grootste gedeelte in handen van de inrichtende macht van de betrokken onderwijsinstelling.

De DIGO verleent absolute prioriteit aan de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde werken. Indien deze werken onder de noemer geschiktmakingswerken kunnen worden geplaatst en indien de kostprijs lager is dan 4 miljoen frank exclusief BTW, beschikt de DIGO zelfs over een uitzonderlijke procedure waarbij de leidend ambtenaar onmiddellijk goedkeuring mag verlenen. Het betreft hier alle werken inzake :

- aanpassing van bestaande toestanden aan veranderde pedagogische behoeften zonder de in aanmerking te nemen oppervlakten te vergroten ;
- verbetering van de functionaliteit en het rendement van de installaties en de uitrustingen, alsmede van het comfort en de hygiëne van de lokalen ;
- het waarborgen van de veiligheid van gebruikers en derden overeenkomstig de voorschriften inzake hygiëne, veiligheid en brandpreventie.

Daarenboven wens ik toch te vermelden dat de DIGO op dit ogenblik een onderzoek doet naar de toekomstige behoeften inzake schoolinfrastructuur in de Vlaamse Gemeenschap. In dit rapport zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht vinden van de huidige staat van de schoolgebouwen in Vlaanderen en van de mate waarin ze aan de eisen van het huidige onderwijs kunnen voldoen. Ook zal men erin terugvinden hoeveel het zal kosten om ervoor te zorgen dat aan de huidige noden kan worden voldaan. Ten slotte wordt er ook ruime aandacht besteed aan de vraag waarom bepaalde schoolgebouwen goed functioneren en andere dan weer niet.

Tegen eind 1997 zou het eindrapport klaar moeten zijn.

Vraag nr. 177
van 17 april 1997
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Stuurgroep GIS-Vlaanderen – Voorzitterschap

In het kader van de strategie van de minister inzake het gebruik van het Geografisch Informatiesysteem (GIS) door de Vlaamse administratie werd een "Stuurgroep GIS-Vlaanderen" opgericht.

Ik stel vast dat deze stuurgroep, die een officieel adviesorgaan is waarin zowat alle Vlaamse administraties zijn vertegenwoordigd, vandaag wordt voorgezeten door de directeur van Cepass, de studiedienst van de CVP.

1. Is dit deontologisch te verantwoorden ?
2. Is het zonder meer mogelijk dat iemand van buiten de administratie namens die administratie de Vlaamse regering moet adviseren ?

Antwoord

1. De voorzitter werd door mij aangewezen als mijn vertegenwoordiger in de stuurgroep GIS-Vlaanderen op basis van haar deskundigheid en ervaring in deze materie. Bovendien is zij de enige vrouw in deze stuurgroep.

Op het moment van haar aanstelling heeft zij zelf aangeboden haar ontslag te nemen indien ik het verdere voorzitterschap, gelet op haar nieuwe functie, een probleem zou vinden. Ik heb betrokkene gevraagd het voorzitterschap verder te vervullen, aangezien zij dit tot dan toe op een zeer correcte en deskundige manier had uitgeoefend, en ik de correcte deontologie van de betrokkene als ambtenaar ken.

2. Afgezien van een tijdelijke opdracht via detachering naar een politieke fractie, is betrokkene nog steeds ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 179
van 22 april 1997
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Nederlandstalig onderwijs Brussel – Banenverlies

De daling van het aantal leerlingen in het Nederlandstalig secundair onderwijs in Brussel zal automatisch zijn weerslag hebben op de tewerkstelling van leerkrachten, vermits de berekening hiervan (onder meer) gebeurt op basis van leerlingenaantallen van het voorgaande schooljaar.

1. Hoeveel leerkrachten waren/zijn er tijdens de voorbije schooljaren en het lopende schooljaar in het Nederlandstalig middelbaar onderwijs tewerkgesteld, opgesplitst volgens de verschillende netten ?
2. Hoeveel banen zullen in het schooljaar 1997-1998 sneuvelen (per net), en dit gebaseerd op het leerlingenaantal van 1 februari 1997 ?
3. Welke maatregelen neemt de minister om banenverlies te vermijden ?

Antwoord

1. De lerarenformatie in het voltijds gewoon secundair onderwijs (cfr. onderwijsdecreet II en uitvoeringsbesluit, beide daterend van 31 juli, 1990) is gebaseerd op :

- een berekeningsmethode volgens splitsingsnormen : voor de vakken godsdienst, niet-confessionele zedenleer, cultuurbeschouwing en eigen cultuur en religie ;
- een berekeningsmethode volgens, naargelang van het geval, leerlingcoëfficiënten (die deels gunstiger zijn voor Brussel) en forfaitaire minimumpakketten : voor alle andere vakken.

De voorbije schooljaren werd op de verkregen resultaten, uitgedrukt in uren-leraar, een toepassingspercentage toegepast (uitgezonderd op de minimumpakketten).

Als globaal beeld geeft dit in uren-leraar wat de scholen betreft in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest :

Schooljaar	Gemeenschapsonderwijs	Gesubsidieerd off. onderwijs	Gesubsidieerd vrij onderwijs
1993-1994	8.396	5.125	17.126
1994-1995	8.238	4.573	16.663
1995-1996	8.006	4.393	16.681
1996-1997	8.343	4.277	16.149
1997-1998	8.540	4.175	15.589

2. Rekening houdend met het feit dat een voltijdse betrekking van leraar secundair onderwijs overeenstemt met 22,5 wekelijkse uren, betekent het voorgaand overzicht afgerond in fulltime equivalenten :

Schooljaar	Gemeenschapsonderwijs	Gesubsidieerd off. onderwijs	Gesubsidieerd vrij onderwijs
1993-1994	373	228	760
1994-1995	366	203	740
1995-1996	356	195	741
1996-1997	371	190	717
1997-1998	379	186	692

3. De Vlaamse regering heeft op 11 maart 1997 beslist haar goedkeuring te hechten aan het "beleidsplan Brussel" ; de regeringsleden zijn gelast de in dit plan aangegeven maatregelen en initiatieven concreet uit te werken en uit te voeren.

De strategie die het beleidsplan voorstelt, raakt diverse sectoren, waaronder onderwijs.

In dit kader wordt, naast andere actiepunten, inzonderheid een betere afstemming van het aanbod van studierichtingen secundair onderwijs op de regionale behoeften als belangrijk gedefinieerd.

De specifieke problemen in Brussel, waaronder de globale daling van het aantal leerlingen en de repercussies daarvan op tewerkstellingsgebied, behoeven dan ook een structurele aanpak.

Deze aanpak, zoals het beleidsplan trouwens expliciet stelt, kan niet worden losgekoppeld van de hervorming van het secundair onderwijs die in het regeerakkoord is opgenomen en thans in voorbereiding is.

Het is binnen het raam van het niveaudecreet secundair onderwijs dat de bijzondere maatregelen die de situatie in Brussel verantwoorden, dienen te worden verankerd.

Vraag nr. 183
van 25 april 1997
van de heer JOS DE MEYER

Lestijdenpakket SO – Aanwendingspercentages

Sinds 1 september 1990 wordt het pakket uren-leraar in het voltijds secundair onderwijs schooljaar per schooljaar vastgesteld, en dit op basis van een coëfficiëntenregeling. Destijds werd deze coëfficiëntenregeling voorgesteld als wetenschappelijk verantwoord.

Bij mijn weten is het echter nog nooit zo geweest dat de betrokken onderwijsinstellingen dit aldus berekend lestijdenpakket ten belope van 100 % mochten aanwenden. Technisch gesproken was het aanwendingspercentage steeds kleiner dan 100 %. Dienaangaande kreeg ik van de minister graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke aanwendingspercentages werden er in het voltijds secundair onderwijs de laatste zeven schooljaren toegepast ?
2. Hoeveel lesuren zouden er de laatste zeven schooljaren in het voltijds secundair onderwijs mogen georganiseerd geweest zijn indien het aanwendingspercentage 100 % zou bedragen hebben ?
3. Wat is de afgelopen zeven schooljaren de evolutie geweest van het aantal regelmatige leerlingen in het voltijds secundair onderwijs ?
4. Hoeveel leerlingen volgden in het schooljaar 1989-1990 les in het voltijds secundair onderwijs en hoeveel lesuren werden er in dat schooljaar gefinancierd ?

Antwoord

1. Voor de lerarenformatie van het voltijds gewoon secundair onderwijs werd als aanwendingspercentage vastgelegd :

voor de vakken godsdienst, niet-confessionele zedenleer, cultuurbeschouwing en eigen cultuur en religie enerzijds en voor de berekening op grond van leerlingencoëfficiënten anderzijds :

– schooljaar 1990-1991 :	98,2 %
– schooljaar 1991-1992 :	99,7 %
– schooljaar 1992-1993 :	98,8 %
– schooljaar 1993-1994 :	98,0 %
– schooljaar 1994-1995 :	98,0 %

– schooljaar 1995-1996 :	98,0 %
– schooljaar 1996-1997 :	98,0 %

voor de forfaitaire minimumpakketten :

– schooljaar 1990-1991 :	99,4 %
– andere schooljaren :	100,0 %

2. Het globaal aantal uren-leraar, over alle onderwijsnetten heen, naar rata van een aanwendingspercentage = 100 %, vertegenwoordigt :

– schooljaar 1991-1992 :	1.015.542
– schooljaar 1992-1993 :	1.011.636
– schooljaar 1993-1994 :	996.582
– schooljaar 1994-1995 :	1.001.754
– schooljaar 1995-1996 :	1.005.681
– schooljaar 1996-1997 :	1.018.975

Opmerking :

In het cijfer voor het schooljaar 1996-1997 is het aantal uren-leraar voor de vierde graad van het voltijds gewoon beroepssecundair onderwijs inbegrepen ; in de cijfers voor de overige schooljaren is het aantal uren-leraar voor het – tot en met het schooljaar 1995-1996 bestaande aanvullend secundair beroepsonderwijs – niet geïntegreerd, vermits gebaseerd op een andere reglementering en berekeningsmethode.

3. De evolutie van het aantal regelmatige leerlingen op de officiële referentie- of tellingsdatum is als volgt :

– 31 januari 1990 :	422.951
– 1 februari 1991 :	423.004
– 1 februari 1992 :	423.253
– 1 februari 1993 :	425.637
– 1 februari 1994 :	431.560
– 1 februari 1995 :	432.028
– 1 februari 1996 :	435.185

Opmerking

In het cijfer voor 1 februari 1996 is het aantal leerlingen van het aanvullend secundair beroepsonderwijs, rekening houdend met de omschakeling per 1 september 1996 naar de vierde graad van het beroepssecundair onderwijs, inbegrepen ; in de cijfers voor de andere data is dat niet het geval. De personeelsformatie is immers afhankelijk van de regelmatige schoolbevolking op de tellingsdatum van het voorafgaand schooljaar !

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 77
van 8 april 1997
van mevrouw SONJA BECQ

Preventief gezondheidsbeleid – Kansarmen

Tijdens het preventiecongres werd door een van de sprekers naar voren gebracht dat de gezondheidsrisico's voor kansarmen en sociaal-economisch lager gesitueerde groepen groter zijn dan bij andere groepen. Anderzijds blijkt dat vooral sociaal-economisch hoger gesitueerde groepen meer aandacht hebben voor preventieve gezondheidszorg en bijvoorbeeld meer – soms ook meer dan nodig – preventieve onderzoeken laten uitvoeren.

1. Bestaat er onderzoek naar acties en projecten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg voor doelgroepen als kansarmen en lager sociaal-economisch gesitueerde groepen ?

Kan de minister mij terzake de krachtlijnen meedelen en een inventaris bezorgen ?

2. Welke specifieke acties/projecten steunt en/of onderneemt zij zelf op het vlak van de preventieve gezondheidszorg naar kansarmen en/of sociaal-economisch lagere groepen toe ?
3. Werden hieromtrent reeds evaluaties gemaakt en wat zijn daarvan de resultaten ?

Antwoord

Als antwoord op de vraag naar het preventief gezondheidsbeleid en de kansarmen en de sociaal-economisch lager gesitueerde groepen kan ik het volgende meedelen.

De bijdragen van de panelleden van de werksessie "sociale ongelijkheid" op het preventiecongres bevestigden inderdaad de geringere participatie van de kansarmen en de sociaal-economisch lager gesitueerden aan de preventieve gezondheidszorg. Het gebruik van bijvoorbeeld de perinatale zorg is beperkter bij de sociaal-economisch lager gesitueerden. Deze problematiek is een aspect van de sociale ongelijkheid binnen onze samenleving. Die manifesteert zich inzake gezondheid en gezond-

heidszorg onder andere op het vlak van de toegankelijkheid, het gebruik en de kwaliteit van de gezondheidszorgen naar deze groepen toe. Er is eveneens een duidelijke samenhang tussen de gezondheidsproblematiek en andere domeinen (tewerkstelling, huisvesting, woonomgeving e.d.).

Wat de specifieke vragen betreft, kan het volgende worden geantwoord.

1. In het kader van de gezondheidspromotie wordt de laatste jaren specifiek aandacht besteed aan de kansarmen, de etnische minderheden en de sociaal-economisch lager gesitueerden. Het Vlaams Instituut voor de Gezondheidspromotie (VIG) heeft de opdracht gekregen om bij de goedkeuring van de ingediende projectvoorstellen prioritair rekening te houden met deze groepen.

De volgende inventaris kan worden samengesteld.

- Het GRAZ-project "Gezond en rijk of arm en ziek" : project uitgevoerd door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, loopt van 1 januari 1995 tot 31 december 1997.
- Het VEKA-project "Voedingsvoorlichting gericht op kansarme gezinnen" : uitgevoerd door de Universiteit Gent – Vakgroep Maatschappelijke Gezondheidskunde, loopt van 1 januari 1995 tot 31 december 1997.
- Het project "Diabetes II – sociale ongelijkheid" : uitgevoerd door de Vlaamse Vereniging voor Wijkgezondheidscentra in samenwerking met de Vakgroep Huisartsengeneeskunde RUG. Het project loopt over een termijn van drie jaar en is gestart op 1 maart 1995.
- Het project "Preventie CO-intoxicaties" : uitgevoerd door KVIP VZW (Koördinatie Veiligheid in de Privé-sfeer) in Brussel en het Wijkgezondheidscentrum Brugse Poort in Gent. Het project loopt van 1 januari 1995 tot 31 december 1997.
- Tandheelkundige preventie bij kinderen uit kansarme gezinnen in Oud-Molenbeek (tot 12 jaar) : uitgevoerd door De Brug in Molenbeek. Het project liep van 1993 tot 1995.
- Diabetes – sociale ongelijkheid : naar een optimalisering voor maatschappelijk zwak-

kere groepen : uitgevoerd door de Vereniging van Wijkgezondheidscentra in samenwerking met de Vakgroep Huisartsengeneeskunde en Eerstelijnsgezondheidszorg van de Universiteit Gent. Het project loopt tot eind 1997.

- Voeding en beweging voor migrantenvrouwen : uitgevoerd door het wijkgezondheidscentrum De Sleep in Gent, liep van 1993 tot 1994.
- "Gezonde School" als invalshoek voor de integratie van kansarme jongeren en hun ouders : uitgevoerd door Proges, gestart in 1997.
- De HIV-Aidsepidemie bij niet-Belgen in Vlaanderen : project uitgevoerd door het Instituut voor Tropische Geneeskunde. Het project is in 1996 gestart.

Naast de projecten die in het kader van de gezondheids promotie worden gesubsidieerd, is er nog een reeks van projecten die eveneens via facultatieve toelagen worden gefinancierd en die op dezelfde doelgroepen zijn gericht. Deze projecten betreffen zowel wetenschappelijk onderzoek, als ruimere aspecten van de gezondheidszorg.

- Het onderzoek "Gezondheid en kansarmoede in Vlaanderen : een bijdrage vanuit de huisartsengeneeskunde" : onderzoeksoverdracht uitgevoerd door de Universiteit van Gent (prof. dr. J. De Maeseneer).
- Interculturele bemiddelaars in de gezondheidszorg : VCIM, dit project werd gestart op 1 januari 1991.
- Evaluatie van het project "Interculturele Bemiddelaars in de Gezondheidszorg". In juni 1995 werd het eindrapport gepubliceerd (cfr. Hans Verrept, Evaluatie van het project "Interculturele Bemiddelaars in de Gezondheidszorg", Medisch-Sociale Wetenschappen VUB, 259 blz.).
- Het ontwikkelen en toetsen van een systeem voor het in kaart brengen van gezondheidsproblemen van allochtonen en problemen met de hulpverlening aan deze groep : onderzoeksoverdracht uitgevoerd door Medisch-Sociale Wetenschappen VUB.

- De perinatale problematiek van migranten in ons land : onderzoeksoverdracht uitgevoerd door het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde in Antwerpen.

Wat inventarisering betreft, kan ik eveneens verwijzen naar twee publicaties van het Vlaams Instituut voor Gezondheids promotie :

- Onderzoek inzake gezondheids promotie in Vlaanderen 1985-1995, repertorium en wegwijzer, VIG-publicatie nr. 4, 1996.
Dit repertorium bevat een overzicht van publicaties, afgesloten en lopende projecten en gezondheidsregisters.
Sociale ongelijkheid is een van de items die in het overzicht van de publicaties en projecten zijn opgenomen.
- Zo blijf je gezond ! Vijf jaar projecten voor gezondheids promotie in Vlaanderen, VIG-publicatie nr. 7, 1997.
Dit betreft een overzicht van alle projecten (72) die de afgelopen vijf jaar in het kader van de gezondheids promotie werden gesubsidieerd.

Volgende krachtlijnen van het preventiebeleid naar kansarmen kunnen worden vermeld.

- Verwijzend naar mijn beleidsbrief "Gezondheidsbeleid, Kwaliteit als hefboom voor een Vlaams Gezondheidsbeleid" wordt binnen de preventie een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de gezondheidsbevordering en anderzijds de ziektepreventie.
Hierbij heeft gezondheidsbevordering betrekking op de primaire preventie (gedragsbeïnvloeding) en gezondheids promotie en de ziektepreventie op de secundaire preventie (screening, vaccinatie) en de tertiaire preventie (nazorg).
Dit onderscheid manifesteert zich onder andere bij de keuzes van thema's, doelgroepen, methodes en uitvoeringsverantwoordelijken.
- Binnen de algemene vaccinatie- en screeningsprogramma's worden slechts in beperkte mate specifieke acties ontwikkeld naar kansarmen en sociaal-economisch lager gesitueerden.
De tuberculosebestrijding is hier een voorbeeld van. Hier worden specifieke acties georganiseerd naar de overwegend kansarme risicogroepen (daklozen, asielzoekers).

- Bij de beoordeling van de projectaanvragen (binnen de gezondheidsbevordering) wordt prioritair aandacht besteed aan de voorstellen die betrekking hebben op kansarmen en jongeren.
 - Het betreft een projectmatige aanpak, dit wil zeggen : binnen een vooraf bepaalde termijn dienen omschreven doelstellingen te worden gerealiseerd.
 - De ontwikkeling van de projecten gebeurt in rechtstreeks contact en overleg met de doelgroep. Initiatieven op lokaal niveau zijn aangewezen.
2. Aansluitend op de geschetste krachtlijnen worden door de centrale overheid zelf geen projecten naar kansarmen ontwikkeld, aangezien het lokale niveau en de gezondheidswerkers de aangewezen instanties zijn om de betrokkenheid en het overleg van en met de doelgroepen te organiseren.
3. Uit het onder punt 1 gegeven overzicht blijkt dat de meeste projecten nog niet zijn afgesloten. Een effect-evaluatie kan derhalve nog niet worden uitgevoerd.

In dit verband kan wel worden verwezen naar de reeds vermelde VIG-publicatie nr. 7, "Zo blijf je gezond ! Vijf jaar projecten voor gezondheidspromotie in Vlaanderen". Hierin worden de projecten omschreven en een aanzet tot evaluatie gemaakt.

De omschrijving vermeldt de verantwoording en motivatie van het project, de doelgroep, de doelstellingen, de periode, de inhoud en de methode, de resultaten en het contactadres.

Aan een effect-evaluatie wordt door het VIG gewerkt met als doel de kwaliteitsbevordering binnen de projecten ingang te doen vinden. Ook binnen de preventieve kamer van de Vlaamse Gezondheidsraad kan dit aan bod komen.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 286
van 8 april 1997
van mevrouw VEERLE HEEREN

Vestiging sportmedisch centrum – Gewestplan

Binnen afzienbare tijd wenst een gemeentelijke overheid over te gaan tot de oprichting van een sportmedisch centrum waarbij prestaties vaak geleverd zullen worden op basis van private verzekeringsovereenkomsten van sportlui.

Komt een privaat medisch centrum, waarin specialisten en huisartsen samen een medische activiteit uitoefenen en waarin ook een commercieel sportcentrum (met cafetaria) is ondergebracht, in aanmerking voor vestiging in een openbare nuts- of recreatiezone ?

Antwoord

De vraag kan door mij niet voldoende nauwkeurig worden beantwoord bij gebrek aan volgende bijkomende inlichtingen : de precieze aanwijzing van de betrokken gemeentelijke overheid ; de mededeling of het gebouw reeds opgetrokken is of nog moet worden gebouwd ; de ligging van het onroerend goed ; de straatnaam en de kadastrale nummers ; de nauwkeurige identificatie van de eigenaar(s) van het goed ; de eventuele uitbesteding van de zaal van het sportcentrum, de naam van de tegenpartij, het type overeenkomst ; de beschrijving van de lokalen waarin specialisten en huisartsen samen een medische activiteit kunnen uitoefenen, hun eventuele uitbesteding, de tegenpartij, de overeenkomst ; de aanwijzing van de ligging van het goed in een openbare nutszone, dan wel het bewijs van zijn ligging in een recreatiezone.

Vraag nr. 287
van 8 april 1997
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

E19 Mechelen – Geluidsschermen (2)

In aanvulling op mijn schriftelijke vraag nr. 186 van 24 januari 1997 heb ik een aantal bijkomende vragen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 21 februari 1997, blz. 894 – red.*).

De minister beweert in zijn antwoord immers dat de gemeten geluidsniveaus ter hoogte van de wijk Battel minder dan 65 dBA bedragen. Informele metingen, met de geschikte apparatuur, van een wijkbewoner geven nochtans heel andere meetuitkomsten, met geluidsniveaus van vaak meer dan 75 dBA.

De minister beweert ook dat een bijakte 5 niet kan worden afgesloten "gezien niet aan de voorwaarden voldaan is vermeld in het voorwerp (artikel 2) van deze bijakte". Een eerdere brief van zijn administratie aan de gemeente Mechelen stelde nochtans dat uit analyse en vergelijking met de voorwaarden van bijakte 5 bij het mobiliteitsconvenant blijkt dat voor de zone Battel "geluidswerende maatregelen kunnen overwogen worden".

Artikel 4 van bijakte 5 van het mobiliteitsconvenant bepaalt: "De lokale overheid verbindt er zich toe om met betrekking tot de investering vermeld onder artikel 3, § 1, een financiële tegemoetkoming te betalen ... De stad/gemeente verbindt er zich toe financieel te zorgen voor het onderhoud, de herstelling en eventueel de vervanging door het Gewest van de geluidswerende infrastructuur ...".

1. Hoe verklaart de minister de tegengestelde meetuitkomsten, mede gelet op het feit dat op andere locaties in de onmiddellijke nabijheid (Zemst, Peutie en Machelen) blijkbaar wel kritische waarden werden gemeten?
2. Blijft de minister erbij dat bijakte 5 niet van toepassing kan zijn?

Zo ja, hoe verklaart hij eerdere berichten in tegenovergestelde zin aan de stad Mechelen?

3. Indien bijakte 5 niet van toepassing is, bestaat er dan een alternatief model van gemengde financiering voor deze aangelegenheid?

Zo ja, welke stappen heeft de minister terzake genomen?

Antwoord

1. Over de eventuele tegenstelling tussen de meetuitslagen, zoals vastgesteld enerzijds door de administratie en anderzijds door een wijkbewoner, kan geen verklaring worden gegeven. Aangezien in verband met de metingen door laatstgenoemde, precieze gegevens over de inplanting van de meetplaatsen, de verkeersintensiteit en de verkeerssamenstelling (aantal voertuigen en percentage vrachtwagens), de meetduur, het opgenomen geluidsgetal, de eventuele invloed van verkeer vreemd aan het verkeer op de autosnelweg, ontbreken, kan onmogelijk een oordeel worden gevormd over opgegeven meetresultaten.

Algemeen kan worden vastgesteld dat het te hanteren beoordelingscriterium de daggemiddelde (tussen 7 en 19 uur) Leq-waarde (continu equivalent geluidsdrukniveau) is.

2. Mijn administratie deelt mij mee dat zij tot nu toe nergens beweerd heeft dat de bijakte nr. 5 niet van toepassing zou zijn.
3. In een alternatief model van gemengde financiering is niet voorzien.

Vraag nr. 290
van 15 april 1997
van de heer JOHAN MALCORPS

Parkeerruimte bij bouwwerken – Beleid

In het ontwerp-Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wordt gepleit voor een gericht vergunningenbeleid inzake nieuwe parkeervoorzieningen. Dit past in de optie om delen van kleinstedelijke, regionaalstedelijke en grootstedelijke gebieden autoarm te maken.

Een van de hinderpalen om het aantal parkeerplaatsen beperkt te houden, blijft echter de omzendbrief van 20 oktober 1982 (BS van 20 december 1982) met een set van richtlijnen om bij bouwwerken parkeerruimte te scheppen. De Vlaamse Stichting voor Verkeerskunde dringt al lang aan op een herziening van deze omzendbrief en voerde tijdens de vorige regeerperiode in dit verband ook studiewerk uit.

Wat is het beleid van de minister terzake? Treedt hij het standpunt bij van zijn voorganger dat deze

omzendbrief achterhaald is en derhalve moet worden herzien ?

Heeft de minister daartoe reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

Ik ben inderdaad van mening dat de betrokken omzendbrief dient te worden herzien.

Volgens inlichtingen van mijn administratie blijkt dat de werkgroep die in navolging van de geciteerde studie concrete voorstellen diende uit te werken, niet meer vergaderd heeft sinds 26 januari 1995. Dit voorstel zal worden hernomen door de administratie.

Tevens kan ik meedelen dat op korte termijn de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde omzendbrief zal worden opgeheven.

Vraag nr. 292
van 15 april 1997
van de heer JOHAN SAUWENS

Wijziging COTIF-verdrag – Betrokkenheid

Tijdens de tweede Algemene Vergadering, van 17 tot 20 december 1990, werden enkele wijzigingen aangebracht aan het Cotif-verdrag (Convention relative aux Transports Internationaux Ferroviaires). Dit verdrag regelt het internationale vervoer van goederen per spoor. De wijzigingen moeten worden geratificeerd door de 34 Cotif-lidstaten, waaronder België. Binnenkort behandelt de Senaat een wetsontwerp in die zin (stuk 523/1).

Voor de wijziging van artikel 7 trekt de aandacht. De Beneluxlanden verliezen namelijk de zetel die ze traditioneel om de beurt bezetten in het Comité van Beheer. Dat is een gevolg van de geografische (her)verdeling van de zetels na de toetreding van de Centraal- en Oost-Europese landen.

Bij het "uitrangeren" van de Beneluxlanden kunnen vraagtekens worden geplaatst. Het internationaal goederenvervoer per spoor heeft verstrekken- de gevolgen voor de Benelux. De Lage Landen (met inbegrip van Vlaanderen) vormen het kerngebied van een dichtbevolkte regio met een hoge mobiliteit. Het lijkt dan ook aangewezen dat de betrokken (deel)staten kunnen meepraten over de organisatie van het internationaal spoorverkeer, en dit op een directe manier.

1. Werd het Vlaams Gewest betrokken bij de wijziging van het Cotif-verdrag ?

Zo ja, welk standpunt heeft het Vlaams Gewest ingenomen tijdens de onderhandeling, en meer specifiek met betrekking tot de wijziging van artikel 7 ?

Zo neen, worden er door het Vlaams Gewest initiatieven genomen om deze beslissing aan te vechten op federaal en Europees niveau ?

Wordt hierbij overleg gepleegd met Nederland, Luxemburg, Wallonië, ... ?

2. Heeft het Vlaams Gewest gepleit voor het behoud van de Benelux-zetel in het Comité van Beheer ?

Zo neen, waarom achtte het Vlaams Gewest dat niet noodzakelijk ?

Zo ja, op basis van welke standpunten is de Algemene Vergadering afgeweken van het standpunt van het Vlaams Gewest ?

Antwoord

Het verdrag betreffende het internationaal spoorwegvervoer (Cotif) voorziet in een eenvormig recht voor het internationaal spoorvervoer van reizigers en goederen. Het is van kracht sedert 1 mei 1995 en werd ondertussen reeds gewijzigd door het protocol 90 dat op 1 november 1996 in werking zal treden.

Tot op heden werd enkel een voorstel van wijziging "Aanhangsel B", de uniforme regelen betreffende de overeenkomst van internationaal spoorwegvervoer van goederen, gewijzigd.

De gewesten werden hierbij betrokken zoals vermeld in de normale procedure, overeenkomstig het protocol van 10 november 1994 tot regeling van de betrokkenheid van de gewestregeringen bij het ontwerpen van regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer, als ook van de technische voorschriften inzake verkeer- en vervoermiddelen.

Tot op heden werden mij geen nieuwe voorstellen tot wijziging van het Cotif-verdrag overgemaakt.

In ieder geval zal de normale adviesprocedure met de gewesten moeten worden gevolgd.

Zodra ik over de tekstvoorstellen beschik, zal ik aan de Vlaamse regering voorstellen om een standpunt in te nemen.

Vraag nr. 297
van 15 april 1997
van mevrouw GERDA RASKIN

Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalkennis buschauffeurs

Met het oog op de uitbating van de autobuslijnen die de gewestgrenzen overschrijden, werden destijds samenwerkingsakkoorden afgesloten tussen Vlaanderen en Wallonië. In uitvoering van zulk samenwerkingsakkoord wordt lijn 18 Leuven Station – Geldenaken uitgebaat door de Waalse vervoermaatschappij TEC (Transport en Commun). De wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken legt aan de chauffeurs van deze lijn de verplichting op om, voor het trajectgedeelte dat zich uitstrekt over het Nederlandse taalgebied, de reizigers in het Nederlands te woord te staan.

Terwijl die vereiste in het verleden vrij goed werd nageleefd, neemt de TEC het de laatste tijd niet zo nauw meer met de taalwetgeving. Meer en meer chauffeurs blijken volledig Nederlandsonkundig te zijn. Zelfs vragen over halteplaatsen worden in het Frans beantwoord met de vraag: "Spreekt u geen Frans?". Ook de publiciteit en mededelingen ten behoeve van de reizigers gebeuren op de lijn 18 uitsluitend in de taal van Molière, wat eveneens in strijd is met de taalwetgeving.

1. Welke instantie ziet toe op de naleving van de verplichtingen die voortvloeien uit bedoelde akkoorden – inzonderheid wat de naleving van de taalwetgeving betreft – en hoe vaak werd dit toezicht uitgeoefend in 1996?
2. Hoe vaak werden inbreuken vastgesteld en wat was de aard van deze inbreuken?
3. Welke maatregelen nam de minister reeds t.a.v. de Waalse vervoermaatschappij om de taalwetgeving te doen toepassen?

Antwoord

De aangehaalde feiten blijken zich te hebben voorgedaan op gewestgrensoverschrijdende diensten van de TEC, aan wie het beheer ervan is toevertrouwd overeenkomstig het samenwerkingsak-

koord tussen het Vlaams en het Waals Gewest in verband met het grensoverschrijdend openbaar vervoer tussen het Vlaamse en het Waalse gewest.

Het antwoord op de vraag behoort dan ook tot de bevoegdheid van mijn Waalse collega.

In het geval de TEC de taalwet zou schenden, kan steeds klacht worden neergelegd bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Vraag nr. 299
van 17 april 1997
van de heer GEORGES CARDOEN

N495 Embeke (Geraardsbergen) – Veiligheidswerken (2)

In mijn schriftelijke vraag nr. 153 van 19 december 1996 heb ik de minister met nadruk gewezen op het groot aantal verkeersongevallen dat zich de jongste maanden heeft voorgedaan op de gewestweg N495 ter hoogte van Embeke (Geraardsbergen) (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 24 januari 1997, blz. 747 – red.*).

In zijn antwoord heeft de minister toen meegedeeld dat er geen aanwijzingen zijn waaruit zou blijken dat de wegligging oorzaak is van de ongevallen. Toch zou de plaatsing van vangrails en het verlagen van de snelheid worden onderzocht.

Ondertussen hebben zich opnieuw niet minder dan vijf verkeersongevallen voorgedaan en er werden nog geen bijkomende ingrepen uitgevoerd om daar de veiligheid te verbeteren.

1. Waarom werden hier nog geen afdoende veiligheidsmaatregelen genomen? Moeten er dan echt nog meer slachtoffers vallen vooraleer wordt ingegrepen?
2. Heeft de minister al een concrete datum vooropgesteld voor een verlaging van de toegelaten snelheid en de plaatsing van vangrails?

Antwoord

Volgende veiligheidsmaatregelen werden genomen op de N495 ter hoogte van het gehucht Embeke.

1. Om de bocht op de N495 in Embeke, die reeds wettelijk aangeduid is met de gevaarsborden A1, nog beter te accentueren, werden op 10

maart 1997 zes reflecterende afbakeningspanelen geplaatst.

2. De plaatsing van 121 m vangrails ter hoogte van bedoeld kruispunt zal in de maand mei '97 worden aanbesteed. Het betreft hier eenmalige werken die in 1997 zullen worden uitgevoerd.
3. Het invoeren van een snelheidsbeperking werd uitgesteld tot de gegevens van de snelheidsmetingen op de N495 bekend waren. Uit deze metingen blijkt dat 85 % van de weggebruikers zich verplaatst met een gemiddelde snelheid van 83 km/u. Daar er zich eind '97 een drietal verkeersongevallen hebben voorgedaan, zal worden overgegaan tot het invoeren van een snelheidsbeperking tot 70 km/u ter hoogte van het gehucht Embeke.

De snelheidsbeperking zal enkel een positieve invloed hebben op de verkeersveiligheid in de mate dat de automobilisten de verkeersreglementering naleven.

Vraag nr. 300
van 17 april 1997
van de heer DIDIER RAMOUDT

Luchthaven Oostende – Uitbreiding chartervluchten

Uit de pers konden we vernemen dat de minister op 26 maart laatstleden een nieuwe overeenkomst ondertekende m.b.t. de chartervluchten vanop de luchthaven van Oostende naar Spanje, Kreta of Tenerife. In het betrokken artikel wordt gewag gemaakt van een verdrievoudiging van het aantal aangeboden vliegtuigzetels in vergelijking met vorige overeenkomsten. Tevens wordt vermeld dat de overeenkomst een opsteker is voor de werkgelegenheid op de luchthaven.

Op zich is het verheugend dat pogingen worden ondernomen om de luchthaven van Oostende te promoten, omdat dit de streek alleen maar ten goede kan komen.

Toch kreeg ik graag antwoord op volgende vragen.

1. Vanuit milieuoogpunt rijst de vraag welke garanties de overeenkomst biedt op het vlak van de gebruikte types van vliegtuigen.
2. Over welke periode loopt de overeenkomst ?

3. Wat zijn de concrete perspectieven voor duurzame werkgelegenheid ? Hoe zullen die worden geëvalueerd, door wie, op welk moment ?

Zijn die perspectieven in de overeenkomst ingeschreven ? Zo neen, waarom niet ?

4. Zijn er garanties dat de betrokken touroperators op die manier geen monopoliepositie op de Oostendse luchthaven krijgen ?

Heeft de minister initiatieven genomen om ook voor het vrachtvervoer de luchthaven verder te promoten ?

Antwoord

1. De overeenkomst biedt op het vlak van het milieu een dubbele garantie :

- de verbintenis van de touroperators om dagvluchten in te leggen (niet tussen 23 en 6 uur) ;
- de verbintenis om stage III-vliegtuigen in te zetten.

2. De overeenkomst loopt over een periode van drie jaar.

Gelet op de gunstige reacties ziet het er echter naar uit dat de touroperators ook nadien vakantiereizen vanaf de luchthaven Oostende zullen blijven aanbieden.

3. De werkgelegenheid op de luchthaven wordt voornamelijk gunstig beïnvloed op drie niveaus :

- de toegenomen activiteit inzake afhandeling (inchecken van passagiers) ;
- de bijkomende opdrachten op het vlak van luchthavenbeveiliging, toezicht en passagiersbegeleiding ; hiervoor worden thans een vijftal contractuele personeelsleden aangeworven ;
- de meerinzet van personeel voor restaurant, tax-free, enzovoort.
 Alhoewel het hier gaat om nog beperkte meeractiviteit, laat een verdere groei van het charterverkeer verwachten dat ook de daaraan verbonden directe en indirecte tewerkstelling zal groeien.

4. Alle touroperators die vanuit de luchthaven wensen te opereren, worden, uitgaande van hun vluchtenprogramma, op dezelfde wijze behandeld. In de praktijk hebben reeds meerdere belangrijke touroperators een aanbod vanaf Oostende.
5. Het ministerieel besluit van 11 maart 1997 houdende vaststelling van de luchthavenvergoedingen voorziet in nieuwe tarifaire mogelijkheden om het vrachtvervoer vanaf de luchthaven Oostende te bevorderen. Daarnaast doen ook de commerciële cel van de Vlaamse luchthavens, de afhandelingsmaatschappijen en de VZW Luchthaven Promotie Oostende inspanningen om nieuwe klanten aan te trekken.

Elke uitbreiding dient echter te passen in de context van een beperking van het vrachtverkeer en van de inzet van stage II-vliegtuigen.

**Vraag nr. 301
van 17 april 1997
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Belgisch Wegencongres 1997 – Organisatie

Van 2 tot 5 september 1997 wordt in het Congrescentrum Oud Sint-Jan in Brugge het 18de Belgisch Wegencongres georganiseerd door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie Wegen en Verkeer, in samenwerking met onder meer het provinciebestuur van West-Vlaanderen en het stadsbestuur van Brugge.

1. Wat is het aandeel van voormelde administratie in de organisatie ?

Wordt hiervoor personeel ter beschikking gesteld ?

Gebeurt dit in samenwerking met de bevoegde diensten van het Waals Gewest en van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?

2. Wat is de uitgave die ten laste valt van de Vlaamse Gemeenschap bij de organisatie van dit congres ?

Nemen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waals Gewest hiervan een gedeelte voor hun rekening ?

3. Verwacht men dat de deelnemingsbijdrage zal volstaan om alle uitgaven en kosten van dit congres te dragen ?

Antwoord

Vooraleer te antwoorden op de concrete vragen, zou ik erop willen wijzen dat een Wegencongres, net zoals vele andere congressen, studiedagen en symposia trouwens, zeer nuttig is voor de vorming, de bijscholing en het actualiseren van de kennis van de technici, zoals die van de administratie Wegen en Verkeer. Door de uitwisseling van ideeën en ervaringen met collega's uit het ganse land worden immers de inzichten verscherpt en de horizons verruimd, wat uiteindelijk ten goede komt aan de kwaliteit van het werk.

Trouwens, het recht op vorming staat ingeschreven in het charter van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Het nut van een organisatie als het Belgisch Wegencongres staat dus buiten kijf.

Een blik op het programma van het congres leert dat niet alleen nieuwe technieken worden gepresenteerd voor de aanleg van wegen, maar dat ook wordt uitgelegd hoe herbruikmaterialen kunnen worden geïntroduceerd, hoe rekening kan worden gehouden met steeds stijgende milieueisen, hoe er aan verkeersbeheersing kan worden gedaan, kortom alle aspecten van wegeaanleg en -onderhoud en van verkeer, een domein dat volop in ontwikkeling is onder invloed van tal van nieuwe inzichten, komen aan bod.

1. De organisatie van het Belgisch Wegencongres gebeurt volgens afspraak tussen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, het Ministère Wallon de l'Équipement et du Transport (MET) en het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, om de vier jaar en afwisselend in een ander gewest. Deze afspraken verlopen via de Koninklijke Bestendige Vereniging van de Belgische Wegencongressen (KBVBWC), een VZW waar de verschillende gewesten in participeren.

Om evidente redenen werd afgesproken dat het gewest waar de manifestatie plaatsgrijpt, zou instaan voor de concrete organisatie. Aldus werd het 17de Belgisch Wegencongres in 1993 georganiseerd in Brussel door het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en zal het 19de Belgisch Wegencongres in Wallonië in 2001 worden georganiseerd door het MET, zodat het Vlaams Gewest slechts éénmaal om de acht of om de twaalf jaar de organisatie verzorgt.

De financiële verantwoordelijkheid en eventuele risico's worden evenwel volledig gedragen door de KBVBWC.

Het aandeel van de administratie Wegen en Verkeer in de organisatie bestaat erin dat een aantal ambtenaren van deze administratie in het organisatiecomité zetelen. Deze ambtenaren houden zich, buiten hun gewone opdracht binnen deze administratie, bezig met de organisatie van het congres. Naast deze ambtenaren zetelen er nog afgevaardigden van de provincie West-Vlaanderen, van de stad Brugge, van de KBVBWC, van de Belgische Federatie voor Wegenaannemers en van het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw (OCW) in het organisatiecomité. Logisch is ook dat het afdelingshoofd van de afdeling Wegen West-Vlaanderen werd aangewezen als voorzitter van het organisatiecomité.

Het 18de Belgisch Wegencongres wordt overigens in dezelfde week georganiseerd als Matexpo, een tentoonstelling van bouwmaterieel in de Hallen van Kortrijk, waarmee er ze-kere samenwerkingsovereenkomsten zijn.

Buiten het organisatorisch gedeelte van het congres, wordt het inhoudelijk gedeelte opgesplitst in drie thema's, gecoördineerd door een afgevaardigde van het OCW ; per thema werd een algemeen rapporteur aangesteld, respectievelijk een afgevaardigde van het MET, van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van Copro. De teksten voor deze thema's worden opgemaakt in werkgroepen waarin vertegenwoordigers zetelen van alle instanties in België die met wegenbouw en verkeer te maken hebben, ook van de administratie Wegen en Verkeer.

Uit bovenstaande blijkt dat er geen personeel van de administratie Wegen en Verkeer werd vrijgesteld voor de organisatie van het congres.

2. Vermits het financiële luik van het congres volledig onder de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid valt van de KBVBWC, zoals hierboven reeds aangegeven, is de uitgave van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, op enkele verzendingskosten en kosten voor drukwerken na, nihil.
3. Binnen de beheerraad van de KBVBWC werd er een begroting opgesteld die sluitend is en zelfs een licht overschot vertoont. De deelnemingsbijdrage werd hierop berekend en kon vrij laag worden gehouden dankzij sponsoring van allerhande firma's, die een stand huren op de tentoonstelling die tijdens het congres wordt georganiseerd of op een andere manier een financiële bijdrage leveren. Ook de stad Brugge en de provincie West-Vlaanderen deden hun

deel in het zakje door het gratis ter beschikking stellen van infrastructuur voor de nevenactiviteiten.

Deze lage deelnemingsbijdrage komt trouwens het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ten goede, doordat zijn ambtenaren ervan profiteren.

Vraag nr. 302
van 17 april 1997
van de heer JOHAN DE ROO

Strategisch plan gewest Gent – Infrastructuurinvesteringen

In het kader van het strategisch plan voor het gewest Gent werden reeds heel wat belangrijke projecten opgezet inzake havenontwikkeling, duurzaam milieu, ontwikkeling van handel en diensten en infrastructuur.

1. Welke subsidies werden in dit kader verleend aan de stad Gent – met inbegrip van de Gentse haven – op het vlak van infrastructuurwerken ?
2. Welke werken zijn er nog gepland voor 1997 en 1998 en welke investeringen gaan daarmee gepaard ?
3. Aan de Dampoort in Gent zijn eveneens infrastructuurwerken gepland. Wat zijn begin- en einddatum en geraamde kostprijs van deze werken ?

Antwoord

In het kader van het strategisch plan voor het gewest Gent werden reeds vele inspanningen geleverd en zullen er nog vele worden geleverd.

1. Sedert 1990 werd reeds bijna 4 miljard frank rechtstreeks of via subsidiëring geïnvesteerd in de Gentse haven ; een aantal van deze projecten dateert uiteraard reeds van voor de opmaak van het strategisch plan, maar past erin :
 - uitbouw Mercatordok (1.356 miljoen frank)
 - verbetering toegang Grootdok (524 miljoen frank)
 - kaaimuur ter hoogte van de kolenterminal (281 miljoen frank)
 - kaaimuur op de L.O. te Langerbrugge (95 miljoen frank)
 - Kluizendok : bouwen van 1.200 m kaaimuren (590 miljoen frank)

- Kluisdok : baggerwerken 1ste fase (450 miljoen frank)
- renovatiewerken in de haven (522 miljoen frank)
- kaaimuur ten noorden van het Mercatordok (114 miljoen frank)

Ik verwijs ook naar punt 3 van mijn antwoord.

2. Voor de jaren 1997 en 1998 zijn volgende inspanningen opgenomen :

- in 1997 werd de "Beleidsanalytische studie voor de maritieme toegang tot de havens van Gent en Terneuzen" voor een bedrag van 29 miljoen frank vastgelegd ;
- in 1997 en 1998 worden kredieten ingeschreven voor de verdere uitbouw van het Kluisdokcomplex (voor 1997 is dit 360 miljoen frank) ;
- in 1998 wordt de ontdubbeling gepland van de R4 wegvak N458 Drogenbroodstraat (Evergem) – N49 (Zelzate).

3. Aan de Dampoort zijn op dit ogenblik wegen- en collectorwerken in uitvoering waarbij een rotonde rondom de zwaikom wordt aangelegd. De werken vingen aan op 2 september 1996 en beslaan 270 werkdagen (einde voorzien rond het bouwverlof '98). Het aanbestedingsbedrag voor deze werken was 172 miljoen frank, waarvan 84 miljoen ten laste van AWW. Op lange termijn is een meer fundamentele oplossing gepland met verlegging van de Kasteellaan naar de huidige terreinen NMBS en een ondertunneling van het Oktrooiplein richting Koopvaardijlaan-Afrikalaan. De heraanleg van het Dampoortknooppunt zou dan worden gekoppeld aan de overbrugging van het Handelsdok in het verlengde van de Muidelaan en aansluitend op de Afrikalaan (sluiting van de ringlaan R40).

Voor de ondertunneling van het Oktrooiplein zal, na ondertekening van een principsovereenkomst tussen de stad Gent, het Vlaams Gewest, de NMBS en de Lijn, de voorstudie van het project met bijhorende raming worden opgemaakt.

De kostprijs voor de brug over het Handelsdok met aansluitende wegen wordt geraamd op 250 miljoen frank.

Vraag nr. 303
van 17 april 1997
van de heer JOHAN DE ROO

N44 Aalter-Maldegem – Fluisterasfalt

Op de N44 Maldegem-Aalter werd reeds enige tijd geleden fluisterasfalt aangebracht. Ook de richting Aalter-Maldegem zou na verloop van tijd worden aangepakt.

Is de beslissing terzake inderdaad reeds genomen ?

Wat zijn, in voorkomend geval, kostprijs en begin- en einddatum van deze werken ?

Antwoord

In juni 1996 werd op de rijbaan Maldegem-Aalter van de N44, ter hoogte van de bebouwing op het grondgebied van Knesselare, een zeer open asfaltbeton aangelegd tot bestrijding van de geluidshinder teweeggebracht door de grof uitgewassen betonverharding. De kostprijs bedroeg 7 miljoen frank.

De rijbaan Aalter-Maldegem is van een andere datum en heeft een ander concept dan de rijbaan Maldegem-Aalter. De voegen liggen op 12 m van elkaar (in plaats van 5 m). Wegens de lengte van de platen komen deze voegen in de winter open te staan en gaan bij hoge temperaturen in de zomer volledig dicht. Het aanbrengen van een asfaltlaag op dit soort betonverharding is technisch niet te verantwoorden, daar de asfaltlaag aan alle onderliggende voegen zou scheuren en uitbrokkelen, met storende trillingen en geluidshinder voor de omwonenden telkens er wagens over rijden.

Tevens werd de rijbaan Aalter-Maldegem bij de aanleg indertijd niet uitgewassen, waardoor de lawaaihinder hier minder storend is.

Vraag nr. 304
van 17 april 1997
van de heer JOHAN DE ROO

E40 Baarle-Drongen – Geluidsschermen

Reeds jaren klagen de inwoners van Baarle-Drongen over de grote geluidshinder van de E40. Geluidsmetingen door de Vlaamse administratie

hebben uitgewezen dat er daar inderdaad een overdreven geluidslast is.

Hebben die metingen reeds geleid tot beslissingen inzake plaatsing van geluidsschermen of andere maatregelen ?

Zo ja, tegen wanneer is de uitvoering ervan gepland ?

Antwoord

Op 17 maart 1997 werden langs de E40 in de omgeving van Baarle-Drongen, meer bepaald ter hoogte van de Kloosterstraat, geluidsmetingen uitgevoerd.

Hieruit blijkt dat de gemiddelde Leq-waarde, maatgevend voor de gevelbelasting, 64 dB(A) bedraagt met een relatief grote spreiding naargelang het waarnemingspunt (56,7 dB(A) ter hoogte van het bibliotheekgebouw aan de Kloosterstraat 16 en 73,9 dB(A) op het toekomstig bouwterrein van de BLO-school Rozemarijn aan de Kloosterstraat).

Afgezien van de hoge kostprijs (\pm 30 miljoen frank/km) biedt de plaatsing van een geluidsscherm maar soelaas voor woningen gelegen binnen de 200m-zone en het is bijgevolg slechts voor een deel van de inwoners uit Baarle-Drongen een afdoende oplossing.

Een meer algemene maatregel met ruimere impact op de omgeving bestaat erin de geluidshinder rechtstreeks aan de bron aan te pakken door overlaging van het wegdek, dit in beide rijrichtingen, met een zeer open asfaltlaag (fluisterasfalt). Deze overlaging wordt thans aangebracht op het baanvak richting kust. Reeds eerder werd het baanvak in de richting Brussel op een analoge wijze overlagd.

Een dergelijke toplaag kan een reductie van het geluidsniveau met 3 dB(A) tot stand brengen (stemt overeen met een effect gelijk aan een halvering van de verkeersbezetting).

Verder zal aan de bevoegde administratie en afdeling opdracht worden gegeven om, in overleg met de afdeling Bos en Groen, na te gaan in hoeverre de bestaande aanplanting langs de E40, inzonderheid ter hoogte van het aansluitingscomplex, kan aangevuld of verbeterd worden, zodat hierdoor een dicht scherm wordt gecreëerd.

Een dergelijk groen scherm kan vanuit psychologisch oogpunt een heilzame invloed uitoefenen op de omgeving.

Vraag nr. 305 van 17 april 1997 van de heer MARC OLIVIER

E17 Kortrijk-Waregem – Beschadiging wegdek

Het wegdek van de E17 tussen Kortrijk en Waregem is reeds geruime tijd beschadigd. Het betreft een beschadiging ten gevolge van de verwijdering van de bovenlaag van het wegdek van de pechstrook en van een gedeelte van de eerste rijstrook, en dit in beide richtingen. Wellicht betreft het een moedwillige beschadiging met het oog op het uitvoeren van werken.

1. Wat is de bedoeling van het verwijderen van de bovenlaag en hoelang zal de huidige toestand van het wegdek behouden blijven ?
2. Worden er binnenkort werken uitgevoerd aan het wegdek van de E17 tussen Kortrijk en Waregem ? Zo ja, welke werken en wanneer worden zij aangevat ?

Wat is de kostprijs van deze werken en hun vooropgestelde einddatum ?
3. Worden er werken uitgevoerd aan het volledige wegdek (alle rijstroken) ? Zo ja, voor wanneer zijn deze werken gepland ?
4. Schept de huidige toestand van het wegdek geen verkeersonveilige toestand die kan leiden tot de aansprakelijkheid van het Vlaams Gewest bij ongevallen ?

Antwoord

1. De bedoeling van het verwijderen van de bovenlaag van het wegdek is het wegwerken van spoorvorming. Inderdaad, door het affrezen van de opgestuwde KWS-laag kan men de effenheid van het wegdek min of meer herstellen. Spoorvorming is zoals bekend zeer gevaarlijk voor zogenaamde "aquaplanning" ten gevolge van waterstagnatie. Dergelijke herstelling is goedkoop en vlug te realiseren, maar is vanzelfsprekend slechts voorlopig. Onmiddellijk na het frezen vertoont het wegdek een grote stroefheid aan de afgefreesde gedeelten, die evenwel geleidelijk verdwijnt naarmate erop wordt gereden.

2. In de tweede helft van 1997 zijn structurele onderhoudswerken gepland ter vernieuwing van de toplaag van de KWS-verharding (koolwaterstof) op volgende wegvakken :

- vak Waregem-Kortrijk (kmp 26.350 tot kmp 11.000) – trage rijstrook en tussen kmp 26.350 en kmp 24.000 ook de middenrijstrook ;
- vak Kortrijk-Franse grens tussen kmp 2.000 en kmp 1.000 (dit is in de omgeving van de grens) – trage rijstrook ;
- in de omgeving van Kortrijk tussen kmp 10.000 en kmp 11.000 richting Gent – trage rijstrook.

De kostprijs van deze werken bedraagt 20 miljoen, wat overeenkomt met het bedrag dat jaarlijks beschikbaar is voor structureel onderhoud van de E17.

3. Neen, wegens budgettaire beperkingen kunnen enkel de meest noodzakelijke herstellingswerken worden uitgevoerd.

4. Er wordt over gewaakt dat spoorvorming, die bijna onvermijdelijk is wegens het zeer intens en zwaar verkeer en die een gevaar inhoudt voor het wegverkeer, zo vlug mogelijk wordt weggewerkt. Desnoods gebeurt dit op een voorlopige wijze door middel van affrezen zoals hierboven beschreven, in afwachting van de toplaag (en eventuele onderlagen).

**Vraag nr. 306
van 22 april 1997
van de heer JOHAN SAUWENS**

Gewestplan Mechelen – Uitbreidingsmogelijkheden Van Hool

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier heeft twee jaar geleden een wijziging van het gewestplan Mechelen aangevraagd om uitbreidingsmogelijkheden te bieden aan het autobus- en vrachtwagenbedrijf Van Hool. Het bedrijf telt momenteel zo'n 3.700 werknemers. De expansie ervan is nooit op verzet gestoten.

Het zou nog twee jaar duren vooraleer de Vlaamse regering klaar is met de definitieve herziening van het betrokken gewestplan. Hierdoor komt de uitbreiding van Van Hool in het gedrang. Het bedrijf

is nochtans een troefkaart voor de werkgelegenheid in de Zuiderkempen.

Heeft de Arohm-afdeling Ruimtelijke Planning reeds een voorontwerp-gewestplan opgesteld voor Mechelen waarin uitbreidingsmogelijkheden zijn opgenomen voor Van Hool ?

Zo ja, wanneer wordt dit ontwerpplan door de Vlaamse regering voorlopig vastgesteld en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad ? Voor welke werken van algemeen belang verleent de Vlaamse regering een vergunning ?

Zo neen, heeft de minister de afdeling Ruimtelijke Planning opdracht gegeven om zo snel mogelijk een voorontwerp-gewestplan op te stellen voor Mechelen, gebaseerd op het voorstel van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier ?

Binnen welke termijn kan dit ontwerpplan volgens de minister voorlopig worden vastgesteld en worden bekendgemaakt in het Staatsblad ?

Antwoord

Voor het bedrijf Van Hool werd op 16 december 1996 nog een bijzonder plan van aanleg (BPA) goedgekeurd dat een uitbreiding in noordelijke richting toelaat. Een grotere uitbreiding in zuidelijke richting werd reeds onderzocht en een voorstel voor de gronden Van Hool zal worden opgenomen in de eerstvolgende wijziging van het gewestplan Mechelen. Mogelijk moet een wijziging van het gewestplan Mechelen nog worden toegevoegd aan de in voorbereiding zijnde herziening van het gewestplan Antwerpen. In dat geval kan de procedure nog voor de zomervakantie starten.

Omdat de gronden palen aan het centrum van Koningshooikt en vooral het verkeer een probleem is, bereidt de stad Lier een BPA voor om in een goede stedenbouwkundige aanleg te kunnen voorzien, met bufferstroken, parkeerterreinen, enzovoort. De procedure voor het BPA kan parallel met de gewestplanwijziging verlopen en eenmaal het gewestplan definitief vastgesteld, kan ook het BPA worden goedgekeurd.

Normaliter is na de goedkeuring van het ontwerp-gewestplan door de Vlaamse regering een termijn van 2 à 3 maanden vereist voor de ondertekening en vermenigvuldiging van de plannen, voor de publicatie in het Belgisch Staatsblad en de terinzagelegging in de gemeenten. Daarna wordt het plan

onderworpen aan het openbaar onderzoek en vanaf die datum kan het plan binnen 8 maanden definitief worden vastgesteld.

Industrieterreinen behoren niet tot de werken van algemeen belang die reeds op basis van het ontwerp-gewestplan kunnen worden vergund. Om de betekenis van het openbaar onderzoek niet te ontcrachten, worden als werken van algemeen belang in de regel slechts infrastructuurwerken aanvaard die dringend moeten kunnen worden uitgevoerd.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 107
van 15 april 1997
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten – Vertalingskosten

Geregeld stellen verschillende administraties brochures, aankondigingen en dergelijke meer ter beschikking van het publiek (MINA-plan, Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, enz.).

Voor de faciliteitengemeenten worden vertalingen (al dan niet als synthese) ter beschikking gesteld.

Dit brengt natuurlijk extra kosten mee, zoals vertalingen, afzonderlijk drukwerk, Franstalige bekendmakingen in de pers.

Welke kosten waren hieraan in 1996 verbonden voor het departement van de minister ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 108
van 15 april 1997
van de heer CARL DECALUWE

Strategisch vernieuwingsbeleid textielsector – Gimvindusparticipaties

De Vlaamse regering kondigde in het voorjaar van 1996 haar strategisch vernieuwingsbeleid in de textielsector af en daarin werd een rol toebedeeld aan Gimvindus. Concreet kreeg Gimvindus voor de periode 1995-1997 een participatiemogelijkheid van 792 miljoen frank.

1. Welke participaties heeft Gimvindus tot dusver genomen in het kader van de toegewezen enveloppe van 792 miljoen frank in de textielsector ?
2. Tegen welke voorwaarden werden deze participaties genomen en wat zijn de algemene voorwaarden waartegen eventuele nieuwe participaties zouden worden genomen ?
3. Welk rendement wordt verwacht op de participaties en hoe wordt dit contractueel geregeld ?
4. Wat zijn de verdere plannen van Gimvindus inzake participaties in de textielsector ?

Antwoord

Chronologisch werden tijdens de periode 1995-1997 volgende risicofinancieringen in de textielsector geconcretiseerd :

1995 : Tasibel (tapijtsector)
Clama (matrastijk)
BTI-TEXAM (tapijtsector)

1996 : Cabrita Carpets (tapijttegels)
Tasibel (tapijtsector)

1997 : Clama (matrastijk)
Vandereecken (spinnerijsector – BCF Spunspin)
KTS (spinnerijsector – technische garens)
KTM (spinnerijsector – katoentype)

Zowel de modaliteiten als de rendementseisen beantwoorden aan die vastgesteld in het beheerscontract met het Vlaams Gewest, met name een

globale rendementseis gelijk aan de OLO-rente op 5 jaar. Details inzake de aandeelhoudersovereenkomsten met individuele personen en/of bedrijven maken deel uit van de confidentialiteit en het vertrouwen tussen de contracterende partijen, en kunnen bijgevolg niet openbaar worden gemaakt.

Gimvindus zal de resterende middelen uit de voormelde investeringsenveloppe verder aanwenden voor investeringen in de textielsector, met bijzondere aandacht voor product- en procesvernieuwing en de internationalisering van de Vlaamse textielbedrijven, zonder echter delocalisatie aan te moedigen. Gimvindus treedt steeds op als financiële minderheidsaandeelhouder, samen met een industriële partner die de meerderheid heeft en verantwoordelijk is voor het management.

Daarbij zal voldoende aandacht worden geschonken aan de liquiditeitsgraad van de investeringen (uitstapregeling op voorhand vastgelegd), en zal maximale samenwerking met privé-partners worden nagestreefd, mede teneinde de valorisatie van de investeringen te stimuleren.

Vraag nr. 110
van 22 april 1997
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN Voor de dag – Politieke partijen

Kan de minister mij voor het jaar 1996 een overzicht verstrekken van het aantal keren dat de verschillende partijen aan bod zijn gekomen in het programma "Voor de dag" van Radio 1 ?

Antwoord

De BRTN heeft nagekeken hoeveel keer de verschillende politieke partijen in het jaar 1996 aan bod zijn gekomen in "Voor de dag".

De cijfers hebben betrekking op het aantal interviews met ministers uit de federale of Vlaamse regering, met volksvertegenwoordigers uit het federale of het Vlaamse parlement, en met partijvoorzitters.

CVP	126
SP	81
VLD	37
VU	6
Vlaams Blok	11
Agalev	16

Vraag nr. 114
van 24 april 1997
van de heer FILIP DEWINTER

BRTN-mediatraining – Journalisten

De Standaard bracht op 8 april 1997 het bericht dat vakbondsmensen steeds meer aan mediatraining doen. Daarvoor wordt naar verluidt een beroep gedaan op professionele televisiejournalisten.

1. Stellen ook journalisten van de openbare omroep hun diensten ter beschikking voor mediatrainingen ?

Zo ja, hoe is dit gereguleerd ?

Worden de journalisten voor deze mediatrainingen vergoed, of is het de openbare omroep die de vergoedingen ontvangt ?

2. Wie kan een beroep doen op hun diensten ?

3. Is het deontologisch aanvaardbaar dat journalisten van de openbare omroep mensen opleiden die ze zelf eventueel ooit zullen moeten interviewen ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat zij geen diensten ter beschikking stelt voor mediatraining. Dit behoort niet tot haar opdracht.

Dit sluit echter niet uit dat journalisten in persoonlijke naam kunnen meewerken aan dergelijke trainingen. Dit gebeurt dan echter buiten de diensturen en volledig op vrijwillige basis. De BRTN ontvangt hiervoor geen vergoedingen.

Het is niet aan de BRTN om uit te maken wie een beroep kan doen op eventuele diensten van de omroepjournalisten.

Deontologisch is een dergelijke medewerking aanvaardbaar. Journalisten zijn gebaat met een professionele aanpak, met klare en duidelijke antwoorden van de geïnterviewde woordvoerders. Uiteraard spreekt het voor zich dat journalisten altijd hun professionele onpartijdigheid en onafhankelijkheid blijven behouden. Het meewerken aan een opleiding kan en mag op geen enkele manier afbreuk doen aan deze journalistieke basisregels. Alle medewerkers van de nieuwsdienst volgen strikt de opgelegde journalistieke deontologie. In de praktijk zijn er ook geen problemen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 120
van 8 april 1997
van de heer MANDUS VERLINDEN

OCMW-begroting – Voorlegging aan gemeenteraad

Men signaleert mij een discussie omtrent het tijdstip van het onderwerpen van de OCMW-begroting aan de goedkeuring van de gemeenteraad.

Volgens de betrokken OCMW-voorzitter dient dit te gebeuren voor 15 september van het begrotingsjaar. Met andere woorden, de begroting 1997 moet worden voorgelegd voor 15 september 1997. Volgens die voorzitter heeft het weinig zin een begroting 4 maanden vooraf op te stellen, onder meer omdat de begroting rekening moet houden met het financieel verslag van het lopende jaar.

Volgens een lid van de gemeenteraad is dit fout. De begroting 1997 dient te worden voorgelegd voor 15 september 1996. Volgens dat lid kan men moeilijk een begroting laten goedkeuren die slaat op uitgaven die reeds gedurende 8 maanden werden gedaan. Dat herleidt immers de begrotingsbespreking tot een simpel acteren van gedane maar nog niet goedgekeurde uitgaven.

Is een nadere precisering niet aangewezen? Wat is de reden voor de datum van 15 september?

De feitelijke toestand is verder zo dat de meeste OCMW-begrotingen ter bespreking worden voorgelegd in december-januari. Is die feitelijke toestand niet de meest logische, omdat ze enerzijds het OCMW de kans geeft een vrij realistische begroting in te dienen voor het komende jaar, en omdat ze anderzijds de gemeenteraad de kans geeft het OCMW-beleid op basis van de ingediende begroting en de algemene beleidsnota bij te sturen?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 123
van 8 april 1997
van de heer MARC OLIVIER

Provinciale afdelingen AROHM – Personeelsbezetting

De provinciale afdelingen van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen (Arohm) zijn onder meer belast met het behandelen van de individuele premiedossiers (tegemotkomingen bij hypothecaire leningen, verbeterings- en aanpassingspremies, huursubsidies en installatiepremies), dossiers in verband met de heffing op de leegstand en verkrotting, voorbereiding van dossiers in verband met bezwaarschriften, ...

Deze opdracht zal naar de toekomst toe nog worden verzwaard door de aflevering van conformiteitsattesten en door de maatregelen en procedures opgenomen in de nieuwe Vlaamse Wooncode.

1. Hoeveel personeelsleden zijn er momenteel werkzaam in provinciale afdelingen van Arohm, opgesplitst per provincie?
2. Hoeveel dossiers hebben deze provinciale afdelingen van Arohm de voorbije jaren afgewerkt, opgesplitst volgens provincies en volgens de aard van de dossiers?
3. Wat is de weerslag op de personeelsbezetting van de nieuwe procedure in verband met programmering en subsidiëring van openbare besturen voor sociale huisvestingsprojecten (besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1996 – BS van 6 maart 1997)?

Antwoord

1. Voor het beleidsdomein Huisvesting zijn er momenteel 72 personeelsleden (uitgedrukt in fulltime equivalenten) werkzaam in de provinciale afdelingen, verdeeld als volgt:

Antwerpen	16,5
Limburg	9,5
Oost-Vlaanderen	19
Vlaams-Brabant	13
West-Vlaanderen	14

Daarbij komen 6 controleurs leegstand en verkrotting die vanuit de centrale afdeling in de provincies worden ingezet voor het veldwerk. Tevens is een werving in voorbereiding van 5 bijkomende personeelsleden (1 per provinciale afdeling) voor de verwerking van de administratieve dossiers voor de heffingen leegstand.

2. Wat de individuele premiedossiers betreft, zijn de voor respectievelijk 1994, 1995 en 1996 door de provinciale afdelingen afgewerkte dossiers (toezeggingen, weigeringen en eventuele verleningen) vermeld in bijgaande tabellen.

Het aantal afgewerkte dossiers inzake heffingen is nog niet representatief, vermits slechts sedert het najaar 1996 gestart is met de inventarisering.

Naast de behandeling van premiedossiers en heffingen, zijn de provinciale afdelingen ook belast met de technische onderzoeken voor de projectsubsidies op basis van de artikelen 94 en 95 van de huisvestingscode, met veldwerk inzake beleidsvoorbereidend onderzoek (bijvoorbeeld kwaliteitssurvey) en met de ondersteuning van het lokaal woonbeleid (bijvoorbeeld informatie, adviezen in verband met ongeschiktheid of onbewoonbaarheid van woningen, ...).

3. Het is nog te vroeg om de weerslag van de besluiten inzake projectsubsidies van 19 december 1996 (die in werking treden op 1 mei 1997) op de werklust van de provinciale afdelingen vast te stellen, omdat die werklust uiteraard afhankelijk is van de hoeveelheid aanvragen van initiatiefnemers.

Toch is het zo dat de bijkomende werklust moet worden gerelativeerd, aangezien de huisvestingsverantwoordelijken ook onder de huidige subsidieregelingen op basis van technische onderzoeken vanuit hun afdeling (cfr. art. 94 en 95) adviezen verstrekten, zowel aan de initiatiefnemers als aan de centrale afdeling Woonbeleid.

In de nieuwe procedure is deze adviesrol, die belangrijk is wegens de betere kennis van de lokale omstandigheden, geformaliseerd. Tevens zal er ook een inbreng zijn vanuit de cel Ruimtelijke Ordening van de provinciale afdeling, een inbreng die dus geen werklust meebrengt voor het personeel van huisvesting.

(Bijlage : overzicht afgehandelde dossiers Arohm – afdeling Financiering Huisvestingsbeleid, 1994, 1995 en 1996 – red.)

Vraag nr. 124
van 8 april 1997
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Preventiewerkers kustgemeenten – Bevoegdheidsaspecten

Op de hem kenmerkende wijze kondigde federaal minister van Binnenlandse Zaken Johan Vande Lanotte onlangs aan dat het voormalige RMT-personeel gedeeltelijk zal worden ingezet om aan misdaadvoorkoming te doen in de kustgemeenten. Zonder de opbouwende bijdrage daarvan aan de veiligheid van en aan het veiligheidsgevoel in deze streek te betwisten, rijst toch de vraag naar de bevoegdheid van de federale regering terzake.

Zo komen de preventiewerkers bovenop de reguliere veiligheidskorpsen, de parkeerwachters, de straathoekwerkers, de buurtwerkers, allerhande burgerinitiatieven en dergelijke meer. Het inzetten ervan past ook in het versterkte beleid van stads(kern-)vernieuwing, waarin er bijzondere aandacht is voor de voorkoming van vandalisme. Deze veelheid van initiatieven valt onder de bevoegdheid van telkens andere overheden.

1. Wie is bevoegd voor de inzet van preventiewerkers in de kustgemeenten ? Is er terzake overlegd tussen de minister en zijn federale collega van Binnenlandse Zaken ?
2. Bestaat er een klare bevoegdheidsverdeling inzake de hierboven aangehaalde voorbeelden van veiligheidswerkers ? Zo ja, welke ?
3. Hoe ziet die bevoegdheidsverdeling eruit na de in het vooruitzicht gestelde overheveling van de organieke gemeentewetgeving naar de deelstaten, inclusief gemeentepolitie en brandweer ?

Antwoord

1. Zoals voor het ander personeel zijn de gemeenten ook bevoegd om preventiewerkers in dienst te nemen. Dergelijke aanstellingen ressorteren onder het algemeen administratief toezicht, dat in eerste instantie door de provinciegouverneur wordt uitgeoefend. De federale minister van Binnenlandse Zaken verleent in het kader van het veiligheidsbeleid toelagen voor de werving

van bijkomend personeel. De federale minister heeft hierover geen overleg gepleegd met de Vlaamse regering.

2. De gemeentewet bepaalt in artikel 145 dat de gemeenteraad onder andere de wervingsvoorwaarden voor het personeel bepaalt. Artikel 189 van dezelfde wet bepaalt dat de raad dit voor het politiepersoneel enkel kan doen binnen de perken door de Koning vastgesteld. Deze beperkingen gelden dus niet voor preventiewerkers. Het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaams Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, regelt het toezicht op deze besluiten.
3. Het Sint-Michielsakkoord stelde de regionalisering van de organieke wetgeving inzake de gemeenten in het vooruitzicht. De federale overheid zou echter bevoegd blijven voor de normering inzake politie- en brandweerpersoneel. Deze regionalisering werd tot op heden niet doorgevoerd. Dit is echter de bevoegdheid van de federale overheid.

Vraag nr. 125
van 8 april 1997
van mevrouw SONJA BECQ

Sociale huisvestingsmaatschappij – Taalgebruik in faciliteitengemeenten

De coöperatieve vennootschap Huisvesting Zennevallei-Halle is een sociale huisvestingsmaatschappij die werkzaam is in verschillende gemeenten in de regio Halle, meer bepaald in de gemeenten Halle, Beersel en Sint-Pieters-Leeuw en de faciliteitengemeente Sint-Genesius-Rode.

Er zijn vragen met betrekking tot de wettelijke regeling inzake taalgebruik, zowel naar de potentiële bewoners als naar de overheden (bv. OCMW) van de betrokken faciliteitengemeente toe. De huisvestingsmaatschappij is enerzijds een (privé) coöperatieve vennootschap, doch anderzijds is zij onderworpen aan de "voogdij" van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij.

1. Zijn er terzake richtlijnen, of wat is de wettelijke regeling voor het taalgebruik van een huisvestingsmaatschappij gelegen op Vlaams grondgebied, zowel ten aanzien van haar cliënten als ten aanzien van publieke overheden zoals het OCMW van een faciliteitengemeente ?

2. Ingeval specifieke richtlijnen voor faciliteitengemeenten van toepassing zijn, moeten de huisvestingsmaatschappijen een andere werkwijze hanteren dan ten aanzien van de inwoners uit de andere gemeenten waar zij werkzaam zijn ?

Bestaan er – omtrent deze combinatie van faciliteiten- en andere Vlaamse gemeenten – specifieke richtlijnen en/of modellen voor de efficiënte organisatie van de werkzaamheden ?

Antwoord

1. De gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn van toepassing op een sociale huisvestingsmaatschappij krachtens artikel 1, § 1, 2°. De sociale huisvestingsmaatschappij Huisvesting Zennevallei-Halle heeft een werkingsgebied dat zich uitstrekt over meerdere gemeenten, waaronder de randgemeente Sint-Genesius-Rode, zodat ze in de zin van de taalwetgeving moet worden beschouwd als een gewestelijke dienst.
2. De genoemde huisvestingsmaatschappij moet in haar betrekkingen met de gemeenten en de OCMW's die gelegen zijn in haar werkgebied, in haar betrekkingen met de particulieren, evenals voor de berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het publiek, het Nederlands gebruiken.

Enkel voor de gemeente Sint-Genesius-Rode geldt op deze regel een uitzondering : een Franstalige inwoner van deze gemeente moet de berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het publiek in het Frans kunnen krijgen, wanneer hij er uitdrukkelijk om verzoekt. Ook kan die inwoner verzoeken om in de betrekkingen met de sociale huisvestingsmaatschappij het Frans te gebruiken.

Vraag nr. 128
van 17 april 1997
van de heer MARC OLIVIER

Herbestemming religieuze gebouwen – Sociale huisvesting (2)

Eind vorig jaar maakte minister Luc Martens plannen bekend om religieuze gebouwen een nieuwe bestemming te geven. Zo zouden een aantal abdijen in aanmerking komen voor sociale huisvestingsprojecten.

Op 28 oktober 1996 heeft de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) in dit kader een brief gericht aan minister Martens, waarbij zij zich bereid verklaren om mee te werken aan het opstarten van een werkgroep terzake.

1. Werd deze werkgroep ondertussen reeds opgestart en zo ja, wie maakt er deel van uit en in welke hoedanigheid ?
2. Welke concrete resultaten hebben de werkzaamheden van deze werkgroep reeds opgeleverd ?
3. Werden reeds religieuze gebouwen aangewezen voor de realisatie van sociale huisvestingsprojecten ?

Kan de minister een overzicht geven per provincie met vermelding van de kostprijs voor de realisatie van het project ?

Antwoord

Als reactie op de plannen van Vlaams minister Luc Martens betreffende de nieuwe bestemmingen voor religieuze gebouwen, heeft de VHM op 28 oktober 1996 inderdaad een brief aan hem gericht. Daarin verklaarde de VHM zich graag bereid mee te werken aan het opstarten van een werkgroep waarin de realisatie van dit specifieke sociaal huisvestingsinitiatief zou worden voorbereid.

Aangezien de werkgroep waarvan sprake nog niet werd opgestart, zijn tot op heden nog geen religieuze gebouwen aangewezen voor de realisatie van sociale huisvestingsprojecten.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 166
van 8 april 1997
van de heer EMIEL VERRIJKEN

Integratie kunstwerken in bibliotheken – Subsidies

In de gemeente Kontich dient 1 % van de bouwkosten van de bibliotheek te worden besteed aan in het gebouw te integreren kunstwerken. De helft van dit bedrag is bestemd voor een werk van kunstenaars waarvan de kunstwerken reeds in andere

gemeenten zijn erkend. De andere helft wordt besteed aan Kontichse kunstenaars die via een wedstrijd worden geselecteerd.

1. Bestaat er een lijst van kunstenaars waarvan het werk reeds erkend is voor een in de bibliotheek geïntegreerd kunstwerk ?

Zo ja, zijn daar ook Vlaamse kunstenaars bij ?

2. Wat zijn de gestelde eisen om een kunstwerk in aanmerking te laten komen voor subsidies ?

3. Bestaat er een commissie die beslist of de gemeente in aanmerking komt voor subsidies voor het bouwen van een bibliotheek, met betrekking tot de kunstwerken die daarvoor worden aangekocht ?

Antwoord

Voorzover mij bekend bestaat er geen lijst van kunstenaars waarvan het werk reeds erkend is voor een in de bibliotheek geïntegreerd kunstwerk.

Opdat een kunstwerk in aanmerking zou komen voor subsidiëring, moet het decreet van 23 december 1996 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaams Gewest behoren, worden gevolgd.

In artikel 5 wordt bepaald dat "als kunstwerk wordt beschouwd elke vorm van scheppend werk, uitgevoerd door een levend kunstenaar op gebied van de meest diverse kunstdisciplines. Het kunstwerk kan uitgevoerd worden in een atelier of verwezenlijkt op de bouwwerf. Het kunstwerk dient geïncorporeerd te worden in het gebouw, de infrastructuur of de omgeving sensu stricto, zodat het het karakter krijgt van een onroerend goed of van een roerend goed onroerend door bestemming."

Er bestaat geen commissie meer die advies geeft over subsidies voor het bouwen van bibliotheken en de daarmee gepaard gaande integratie van kunstwerken.

Vraag nr. 167
van 8 april 1997
van mevrouw SONJA BECQ

Bijzondere jeugdbijstand – Samenwerking tussen de gemeenschappen

Net als in de gehandicaptensector doen zich in de sector van de bijzondere jeugdzorg situaties voor waarbij Franstalige kinderen woonachtig op het Nederlandstalige grondgebied, beter geholpen worden in een instelling behorend tot de Franse Gemeenschap. Wellicht doen zich voor Nederlandstaligen in Franstalige gemeenten gelijkaardige situaties voor.

Met het oog op een aangepaste zorg en een begeleiding van de jongeren is ook in de sector van de bijzondere jeugdzorg samenwerking aangewezen.

1. Bestaat er terzake een samenwerkingsakkoord ?

Zo ja, wat zijn de gehanteerde afspraken ?

Zo neen, zijn er reeds stappen ondernomen om een samenwerkingsakkoord af te sluiten en wat zijn in dat geval de gehanteerde uitgangspunten ?

2. Zijn er – in afwachting van een eventueel te sluiten samenwerkingsakkoord – afspraken of maatregelen om in welbepaalde situaties gebruik te maken van de diensten van de andere gemeenschap ?

Antwoord

1. Heden bestaat er in de sector van de bijzondere jeugdbijstand nog geen samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. Daartoe vonden evenwel reeds besprekingen plaats tussen de administraties van beide gemeenschappen. Hierbij werd van het volgende principe uitgegaan : "Wie de bijstand verleent, zijnde de ontvangende gemeenschap, betaalt".

Concreet betekent dit bijvoorbeeld dat wanneer vanuit de Vlaamse Gemeenschap een minderjarige zou worden geplaatst in het Franse taalgebied, de financiële lasten ook door deze gemeenschap zouden worden gedragen.

Een samenwerkingsakkoord zou door de beide decreetgevers dienen te worden goedgekeurd. Immers, tot op heden kan het fonds bijzondere jeugdbijstand bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet de financiële lasten dragen van plaatsingen die niet zijn gebeurd bij toepassing van de decreten inzake bijzondere jeugdbijstand, gecoördineerd op 4 april 1990 (GD) of van een wet betreffende de opgave van maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd (zie artikel 39, § 4 van de decreten inzake bijzondere

jeugdbijstand, gecoördineerd op 4 april 1990, aldus vervangen bij artikel 5 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotings-technische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, BS 29 december 1990). De genoemde decreten zouden dan ook dienen te worden gewijzigd.

Op een laatste vergadering van vertegenwoordigers van beide administraties deed de Franse Gemeenschap evenwel een totaal ander voorstel. Hierbij stelde zij samen met de "stabiliteit van de betrokken minderjarige" de "gebruikstaal van de minderjarige" voorop als basis voor het te sluiten samenwerkingsakkoord. Zij baseerde zich hiervoor op het VN-verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Zij was van oordeel dat principes zoals het behoren tot een bepaalde gemeenschap van de plaatsende instantie of het behoren tot een bepaalde gemeenschap van de uitvoerende instantie, niet voldeden. Dit was eigenlijk een zeer merkwaardig standpunt, gelet op het feit dat zij in dezelfde nota erop wees dat zij momenteel in intercommunautaire plaatsingsdossiers het behoren tot een bepaalde gemeenschap van een instelling/pleeggezin als voorname, en de wettelijke basis als bijkomend criterium voor subsidiëring hanteert.

Het standpunt van de bevoegde Vlaamse administratie is dat het criterium van het behoren van de voorziening tot een bepaalde gemeenschap ook aan de basis dient te liggen van het financieringsmechanisme van het te sluiten samenwerkingsakkoord.

2. Wanneer zich een van de situaties voordoet zoals die door de Vlaamse volksvertegenwoordiger worden bedoeld, wordt telkens in concreto bekeken wat kan worden gedaan in het belang van de minderjarige. De respectieve reglementeringen van beide gemeenschappen bieden hiertoe een aantal mogelijkheden.

Plaatsingen in het kader van de bijzondere jeugdbijstand steunen op twee rechtsgronden, een federale en een communautaire. De bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft de gemeenschappen bevoegd gemaakt voor de jeugdbescherming, met uitzondering van onder meer de opgave van de maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd (art. 5, § 1, II, 6, d van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, aldus gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988). Deze maatregelen zijn door de federale wetgever

opgegeven in de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, zoals gewijzigd (art. 37 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, aldus vervangen bij art. 2 van de wet van 2 februari 1994). Artikel 36, 4 van deze wet maakt de jeugdrechtbank bevoegd voor het opleggen van die maatregelen, waaronder plaatsing. Op basis van artikel 76 van deze wet dient de jeugdrechtbank onder meer de taal van de gezinnen waartoe de minderjarigen behoren te eerbiedigen (artikel 76 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming luidt als volgt : "De gerechtelijke en administratieve overheden alsmede de natuurlijke personen of rechtspersonen, de verenigingen, instellingen of inrichtingen die hun medewerking dienen te verlenen bij de maatregelen die ter uitvoering van deze wet zijn genomen, moeten de godsdienstige en wijsgerige overtuiging en de taal van de gezinnen waartoe de minderjarigen behoren, eerbiedigen." Deze bepaling werd wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, opgeheven. Ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, blijft deze bepaling evenwel onverkort van toepassing). Op basis van dit artikel heeft de bevoegde jeugdrechtbank reeds verscheidene malen een minderjarige geplaatst in een ander taalgebied dan waar haar ambtsgebied zich bevindt. Dergelijke plaatsingen stellen naar erkenning en subsidiëring geen probleem bij de Vlaamse of Franse Gemeenschap.

Plaatsingen op basis van de decreten van de respectieve gemeenschappen stellen wel problemen wanneer er tot plaatsing in het andere taalgebied wordt overgegaan. Een samenwerkingsakkoord dat decretaal wordt bekrachtigd door de betrokken gemeenschappen kan dit verhelpen.

**Vraag nr. 168
van 8 april 1997
van de heer FRED DIELENS**

Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Klachten – Sancties

Inzake de interne problematiek van een aantal instellingen voor bijzondere jeugdbijstand, zou ik graag volgende vragen stellen.

1. Hoeveel instellingen voor bijzondere jeugdbijstand werden de voorbije 15 jaren gesloten ten gevolge van klachten in verband met :

- vermeende kindermishandeling ;
- vermeende financiële misdrijven ?

2. In hoeveel van deze instellingen gaven de klachten aanleiding tot een rechterlijke sanctie of veroordeling van een of meer verantwoordelijken ?

Antwoord

1. Met toepassing van artikel 25 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, kan de Vlaamse minister, na raadpleging van de erkenningscommissie, te allen tijde de erkenning van een voorziening intrekken wanneer niet meer aan de erkenningsvoorwaarden is voldaan. Vorige besluiten voorzagen in een analoge bepaling.

Het intrekken van een erkenning van een voorziening is in terminologie uiteraard niet hetzelfde als het sluiten van een voorziening. Nochtans komt het intrekken van een erkenning de facto neer op een sluiting, met name het stopzetten van de activiteiten die onder de erkenning konden worden ontplooid. Artikel 31 § 1 van de decreten inzake bijzondere jeugdbijstand, gecoördineerd op 4 april 1990 stelt immers : "Iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon, die zich voorneemt doorgaans minderjarigen op te nemen of te begeleiden in het kader van deze gecoördineerde decreten, moet daartoe door de regering worden erkend". Deze bepaling werd uitgevoerd in artikel 2 van het vermelde besluit dat stelt : "Elke inrichtende macht die minderjarigen in een voorziening wenst op te nemen of door een voorziening wenst te begeleiden, dient deze voorziening vooraf te laten erkennen volgens de regels bepaald in dit besluit".

Sedert 1982 werd de erkenning van 8 instellingen ingetrokken voorafgaand aan of volgend op signalen van vermeende kindermishandeling of vermeende financiële misdrijven. De erkenningen werden ingetrokken wegens het niet meer beantwoorden aan de erkenningsvoorwaarden. Dit betekent dat de motiveringen van intrekking niet expliciet verwijzen naar kindermishandeling of financieel geknoei. De intrekking van erkenning volgde overigens in de meeste gevallen op het stopzetten van de activiteiten op initiatief van de inrichtende macht zelf, die hiermee anticipeerde op een eventueel gedwongen

stopzetting, of na verwijdering van de minderjarige door de bevoegde verwijzende instanties.

2. Het is niet bekend of klachten aanleiding gaven tot een rechterlijke sanctie of veroordeling van één of meer verantwoordelijken. Voor 3 van de 8 instellingen waarvan de erkenning werd ingetrokken, lopen er nog één of meerdere gerechtelijke procedures.

Voor 3 van de 8 was er sprake van signalen over vermeende kindermishandeling, voor 7 van de 8 was er sprake van financiële misdrijven.

Vraag nr. 169
van 8 april 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Preventieve kinderzorg – Neutraliteit van de vestigingsplaatsen

Uit de resultaten van de evaluatie van de consultatiebureaus en steunpunten preventieve kinderzorg blijkt dat de infrastructuur soms niet voldoet.

Bijna 15 % zou gevestigd zijn in gebouwen waar ook een ziekenfonds, een vakbond zetelt.

1. Welke zijn deze locaties ?
2. Werd er gevraagd te verhuizen wegens het niet-neutrale karakter van de vestiging ?
3. Welke timing wordt hiervoor vooropgesteld ?

Antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het adressenbestand van de consultatiebureaus en steunpunten die "niet als neutraal ervaren" worden.

Op de tweede vraag, met name of er voor deze locaties gevraagd werd te verhuizen, kan ik mededelen dat ter gelegenheid van inspectiebezoeken steeds werd gesteld dat een dergelijke locatie slechts als voorlopige vestigingsplaats kon worden aanvaard wegens het niet-neutrale karakter van het gebouw. Deze stelling werd ook buiten inspectiebezoeken, onder andere met organiserende besturen, aangehouden.

Wat ten slotte een concrete timing betreft, de derde vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, daarover kan ik duidelijk stellen dat conform

de uitgangspunten die door de raad van beheer werden goedgekeurd, aan alle consultatiebureaus de mogelijkheid werd geboden om zich in regel te stellen over een periode van 3 jaar, te rekenen vanaf 1 januari 1996.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 170
van 8 april 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Preventieve kinderzorg – Infrastructuurproblemen

Uit de resultaten van de evaluatie van de consultatiebureaus en steunpunten preventieve kinderzorg blijkt dat de infrastructuur soms niet voldoet. Op ruim 300 onderzochte voorzieningen is 1/10 absoluut niet geschikt voor preventieve kinderzorg, zelfs niet als tijdelijke locatie.

In het parlement antwoordde de minister eerder dat hij in een dergelijke acute situatie snel zou ingrijpen.

1. Voor welke van deze locaties werd ondertussen al een oplossing voorgesteld ?
2. Welke timing is vooropgesteld om de andere locaties of te verlaten, of aan te passen ?
3. Welke sancties kan de minister nemen wanneer locaties totaal ongeschikt zijn en er nog geen alternatief gepland is ?

Antwoord

Op een totaal van 287 consultatiebureaus en 31 steunpunten, dit zijn 318 voorzieningen, waren er op 1 april 1997 nog 40 waarvoor op het vlak van infrastructuur nog schikkingen moesten worden getroffen omdat deze infrastructuur niet beantwoordt aan de gestelde vereisten.

Aangezien dit overzicht abstractie maakt van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waarvoor later op het jaar aparte beslissingen moeten vallen, gaat het in feite om 299 voorzieningen waarvan er 27 in het geding zijn.

De lijst van deze 27 vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**. Voor alle 27 locaties werd een oplossing voorgesteld, met name voor 9 verbouwingswerken, voor 11 verhuizing, voor 1 kleine

aanpassingswerken en voor 6 sluiting of nieuwe vestiging.

Voor 9 van de 27 locaties – en het gaat hier om locaties waar het dubbelconsult niet kan worden gerealiseerd – is reeds een concrete timing vooropgesteld : 1 dient vóór 1 mei een alternatief te formuleren, zoniet wordt de procedure tot intrekking van de erkenning ingeleid. Voor de andere 8 zijn termijnen voor aanpassingswerken en/of verhuizing vooropgesteld, waarin afhankelijk van de concrete situatie, uiterlijk op 31 december 1997 moet worden geantwoord.

Voor de 18 andere locaties is de concrete timing nog niet vastgelegd, factoren als in middelen voorzien op de (gemeente)begroting, aanbesteding enzovoort, spelen hierbij onder meer een rol. Tegen het najaar 1997 zal de timing ook voor deze resterende 18 duidelijk zijn.

De sancties die in casu Kind en Gezin als verantwoordelijke overheid kan treffen, zijn schorsing van de subsidies en intrekking van de erkenning.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 171
van 15 april 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Preventieve kinderzorg – Vrijwilligerswerking

Bij het uitbouwen van de vernieuwde centra preventieve kinderzorg werd veel belang gehecht aan de vrijwilligerswerking.

Zoals allicht in alle domeinen is het vinden van (jonge) vrijwilligers niet evident. De richtlijnen van Kind en Gezin bepalen nochtans dat de preventieve kinderzorg gebeurt samen met vrijwilligers.

1. Welke consultatiebureaus beschikken niet over voldoende vrijwilligers ?
2. Welke consultatiebureaus beschikken over mannelijke medewerkers bij de vrijwilligers ?
3. Wat deed Kind en Gezin om meer vrijwilligers aan te trekken en met name om meer mannelijke vrijwilligers te hebben ?

Antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het adressenbestand van de consultatiebureaus en steunpunten die niet over voldoende vrijwilligers beschikken, evenals het adressenbestand van de consultatiebureaus en steunpunten met mannelijke vrijwilligers.

Ik vestig de aandacht erop dat dit bestand werd opgemaakt per 1 oktober 1996 ; intussen is er geen nieuw bestand aangemaakt en kunnen er in de praktijk dus wijzigingen zijn opgetreden.

Kind en Gezin heeft de organiserende besturen aangemaand het aantal vrijwilligers te verhogen tot de norm 8 ; Kind en Gezin heeft echter geen speciale acties ondernomen om het aantal mannelijke vrijwilligers te verhogen.

Overigens dient te worden gesteld dat de organiserende besturen met ingang van de datum van de erkenning van hun consultatiebureaus en steunpunten, met name vanaf 1 januari 1996, beschikken over een periode van 3 jaar om zich te conformeren aan de gestelde normen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 172
van 15 april 1997
van de heer JOHAN SAUWENS

Colloquium "Nederlands in de wereld" – Thema – Organisatie

In navolging van haar bijeenkomst in Jakarta (oktober 1996) organiseert de Nederlandse Taalunie (NTU) midden 1997 een colloquium in zuidelijk Afrika (Namibië en Zuid-Afrika). Het programma wordt uitgestippeld in nauwe samenwerking met het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken en het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Het NTU-colloquium biedt een unieke kans voor een gezamenlijk Vlaams-Nederlands initiatief met internationale uitstraling. Vanzelfsprekend wordt ook een beroep gedaan op organisaties en instellingen die actief zijn in zuidelijk Afrika, zoals de

Nederlandse en Belgische ambassade en de Suider Afrikaanse Vereniging vir Neerlandistiek (SAVN).

1. Op welke wijze wordt het NTU-colloquium '97 ingebed in het Nederlands-Vlaams cultureel verdrag van 17 januari 1995 (financiering, organisatie, ...) ? Waar en wanneer heeft de bijeenkomst plaats ?
2. Kan de minister het overkoepelend thema toelichten van de NTU-bijeenkomst in zuidelijk Afrika ? Wordt daarbij ruimschoots aandacht besteed aan de positie van het Afrikaans, als zusters taal van het Nederlands, in het "nieuwe" Zuid-Afrika en in Namibië ?
3. Hoe verlopen de contacten tussen enerzijds de Nederlandse Taalunie en anderzijds het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken, het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de SAVN en de ambassades van Nederland en België met het oog op de voorbereiding van het colloquium ?
4. Heeft de Vlaamse regering reeds beslist een afvaardiging te sturen naar het colloquium '97 ? Wie zal deel uitmaken van deze officiële afvaardiging ? Welk budget wordt hiervoor uitgetrokken ?

Antwoord

1. Het colloquium "Nederlands in de wereld" is oorspronkelijk een initiatief van de toenmalige Vlaamse Raad. Op verzoek van deze laatste werd de organisatie ervan aan de Nederlandse Taalunie overgedragen.

Na besprekingen in de NTU besliste het comité van ministers de formule enigszins te herzien, teneinde er concrete werkbijeenkomsten van te maken over inhoudelijke thema's in verband met het Nederlands, met deskundigen uit het veld. Daarbij aansluitend werd eveneens beslist voor een periode van drie jaar dit colloquium op te splitsen in drie deelcolloquia die gedecentraliseerd zouden worden georganiseerd, gespreid in het gebied waar "het Nederlands" als actieve taal bestaat.

In 1996 werd het georganiseerd in Jakarta, Indonesië ; in 1997 wordt het georganiseerd in Empagneni in Zuid-Afrika (Zoeloeland), van 2 tot en met 4 juni ; en in 1998 zal het waarschijnlijk in Noord-Frankrijk plaatshebben.

Dit colloquium wordt georganiseerd onder de verantwoordelijkheid van de NTU en wordt

ook door de NTU gesubsidieerd vanuit een specifieke doelsubsidie die als een additioneel krediet door Vlaanderen en Nederland toegevoegd is aan de NTU-begroting. Er wordt daarbij volledig in de geest van het NTU-verdrag gehandeld, vermits de neerlandistiek in het buitenland als bevoegdheid aan de NTU is overgedragen.

2. Het overkoepelend thema van het colloquium is "Transformatie in de neerlandistiek in Zuid-Afrika". Het zal ingaan op de veranderende situatie van de neerlandistiek, mede als gevolg van de invoering van een nieuwe wet op het hoger onderwijs. Deze nieuwe wet heeft tot doel de economische studierichtingen te stimuleren, met als gevolg dat er minder aandacht wordt geschonken aan de studierichting Letteren. Deze wet voorziet nota bene in het centraal toekennen van de gesubsidieerde studieplaatsen aan de universiteiten. Het colloquium zal er precies op gericht zijn om samen met de docenten en de beide ambassades na te denken over de voortzetting van het beleid inzake de neerlandistiek in Zuid-Afrika, rekening houdend met de nieuwe wetgeving en met de status van het Afrikaans en daardoor ook van het Nederlands.
3. De contacten tussen de NTU enerzijds en de Vlaamse en Nederlandse departementen bevoegd voor het buitenlands beleid en de ambassades van de beide landen anderzijds zijn, met het oog op de voorbereiding van het colloquium, intensief en goed. De Suider Afrikaanse Vereniging vir Neerlandistiek (SAVN) heeft op verzoek van de NTU de feitelijke organisatie van het colloquium op zich genomen. De genoemde Vlaamse en Nederlandse partners verzorgen gezamenlijk en in goede afstemming met elkaar het culturele luik van dit colloquium. Op dit ogenblik zijn mij de details daarvan nog niet bekend ; zodra ik erover beschik, zullen ze worden meegedeeld. Wel kan ik reeds melden dat het ensemble van Dirk Van Esbroeck er zal optreden en ook een kleine tournee zal verzorgen.
4. In het kader van het NTU-inhaalprogramma gericht op de neerlandistiek in Zuid-Afrika – een driejarenprogramma dat liep van 1995-1997 en – stuurt de NTU een evaluatie-afvaardiging naar Zuid-Afrika. Deze delegatie zal eveneens dit colloquium bijwonen. Ik zal trouwens niet nalaten dit evaluatierapport te bezorgen.

Totnogtoe is mij bekend dat naast de NTU-vertegenwoordigers mevrouw Greetje Van de

Bergh, de heer Marc Lecleg en mevrouw Wera, van Vlaamse zijde zijn aangewezen : mevrouw Christel Opdebeeck, adjunct-kabinetschef van minister Luc Van den Bossche en de heer Dirk Van Ryckeghem, directeur in de administratie Cultuur, belast met het opvolgen van de NTU-aangelegenheden. De Nederlandse afgevaardigden zijn mij op dit ogenblik nog niet bekend, evenmin als het gedetailleerde werkprogramma.

De Vlaamse regering neemt de reiskosten en de dagvergoedingskosten ten laste van de bovenvermelde Vlaamse vertegenwoordigers. Het verblijf ter plaatse en de reiskosten die in Zuid-Afrika zelf worden gemaakt, zijn ten laste van de NTU.

Vraag nr. 175
van 15 april 1997
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten – Vertalingskosten

Geregeld stellen verschillende administraties brochures, aankondigingen en dergelijke meer ter beschikking van het publiek (MINA-plan, Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, enz.).

Voor de faciliteitengemeenten worden vertalingen (al dan niet als synthese) ter beschikking gesteld.

Dit brengt natuurlijk extra kosten mee, zoals vertalingen, afzonderlijk drukwerk, Franstalige bekendmakingen in de pers.

Welke kosten waren hieraan in 1996 verbonden voor het departement van de minister ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 182
van 7 mei 1997
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Brochure "Culturele Ambassadeurs 1997" – Talen

Met bijzondere belangstelling hebben wij kennis kunnen nemen van de brochure waarin de "Culturele Ambassadeurs van Vlaanderen 1997" worden voorgesteld.

Ik neem aan dat er goede redenen zijn om deze brochure tweetalig uit te geven. Graag vernam ik die redenen.

Wellicht zou in de toekomst naast de twee talen van de grote gemeenschappen in ons land ook een derde taal kunnen worden gebruikt (bv. het Engels). Zijn er plannen in die richting ?

N.B. : "Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 185
van 12 mei 1997
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Regeringsvertegenwoordiger bij BLOSO – Aanstellingscriteria

Naar aanleiding van de aanstelling van de vertegenwoordiger van de Vlaamse regering in de raad van bestuur van Bloso (Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openluchtrecreatie) had ik graag vernomen aan de hand van welke criteria deze vertegenwoordiger werd aangewezen (pers-mededeling van de Vlaamse regering van 22 april 1997).

Waren er nog andere kandidaten ?

Antwoord

Het ging hier enkel om een vervanging van een ontslagnemend lid wiens mandaat zal voleindigd worden door het nieuw aangestelde lid.

De aanstelling gebeurde conform de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen wordt gewaarborgd.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKE-KANSENBELEID

Vraag nr. 31
van 15 april 1997
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

*Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten –
Vertalingskosten*

Zie :

Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw
en Media

Vraag nr. 107
van 15 april 1997

van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
Blz. 1472

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 196
van 4 maart 1997
van de heer JOHAN SAUWENS

Afvalolieverwerkende bedrijven – Sancties

Vorig jaar heeft de afdeling Milieu-inspectie van Aminimal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) een reeks bedrijven laten sluiten omdat hun "grondstof" (afvalolie) volgens de Vlaarem II-normen te veel zware metalen en zwavel bevat.

Als reactie op de sancties hebben de getroffen ondernemingen juridische procedures ingezet tegen de afdeling Milieu-inspectie. Ze dreigen met schadeclaims omdat de Vlarem-wetgeving verkeerd zou zijn geïnterpreteerd. Bij afvalolie gaat het volgens de bedrijven niet om samenstellingsnormen, maar om emissie- en constructienormen, en daarvoor geldt een overgangperiode tot 1 januari 1999.

Daarop hebben drie externe milieu-experts zich – op vraag van Aminimal – gebogen over dit dossier. Zij verwerpen de stelling van de olieverwerkende bedrijven en besluiten dat de afdeling Milieu-inspectie correct heeft gehandeld.

In een recente nota (5 februari 1997) heeft de minister op zijn beurt een standpunt geformuleerd in dit dossier. Hierover had ik graag volgende vragen gesteld.

1. Welk standpunt heeft de minister in zijn nota van 5 februari 1997 geformuleerd inzake de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie om een reeks bedrijven te laten sluiten omdat hun "grondstof" (afvalolie) volgens de Vlaarem II-normen te veel zware metalen en zwavel bevat ?
2. Staat de minister achter deze beslissing van de afdeling Milieu-inspectie ?
 - a) Zo ja, hoe motiveert de minister zijn standpunt ?
 - b) Zo neen, hoe verklaart de minister dat zijn standpunt afwijkt van de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie ?
3. Gaat de minister akkoord met de conclusies van de drie externe milieudeskundigen die de beslissing onderschrijven van de afdeling Milieu-inspectie ?
 - a) Zo ja, hoe motiveert de minister z'n standpunt ?
 - b) Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

1. De zogenaamde "Vlarem II-normen" waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, betreffen de bepalingen van het artikel 5.2.2.8.3. van titel II van het Vlarem, die voor een reeks van parameters grenswaarden vastleggen met betrekking tot de samenstelling van afgewerkte olie die na behandeling voor verbranding zal worden gebruikt. Op een bepaald ogenblik werd vastgesteld dat er interpretatieverschillen bestonden aangaande de datum waarop voormelde bepalingen op algemene wijze van toepassing werden op bestaande afvalolieverwerkende bedrijven, dit in het licht van de in dezelfde titel II van het Vlarem onder het hoofdstuk 3.2 vermelde overgangsbepalingen.

Teneinde deze interpretatieverschillen weg te werken, heb ik de bevoegde administratie Aminoal opdracht gegeven een standpunt terzake te bepalen. In mijn nota van 5 februari 1997 heb ik mij gewoon aangesloten bij het standpunt dat inmiddels terzake door de directeur-generaal van Aminoal werd ingenomen. Ik heb geen standpunt geformuleerd inzake de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie om enkele bedrijven te sluiten.

2. De toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie voeren binnen de statutaire en reglementaire regels hun controletaak volledig soeverein uit. Tegen bepaalde door de toezichthoudend ambtenaar opgelegde dwangmaatregelen kan bij mijn ambt een procedureel beroep worden ingediend. Een standpunt over beslissingen van de afdeling Milieu-inspectie kan daarom ook enkel in het kader van dergelijke procedurele beroepen.

Het is overigens zo dat de door een inrichting na te leven milieuvorwaarden niet alleen zijn bepaald door titel II van het Vlarem, maar ook door de in de milieuvergunning opgelegde vergunningsvoorwaarden.

3. Ik vermoed dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst naar het standpunt van drie externe milieudeskundigen, niet op vraag van de directeur-generaal van Aminoal, maar van de afdeling Milieu-inspectie van Aminoal, nadat de directeur-generaal op 3 februari 1997 terzake reeds een standpunt had bepaald en ik op 5 februari 1997 mij bij dit standpunt had aangesloten.

Ten gronde kan ik meedelen dat op dit ogenblik wordt gewerkt aan een uitvoeringsreglementering inzake het gebruik van bepaalde afvalstoffen, waaronder ook afvalolie, als secundaire grondstof. Deze reglementering, in uitvoering van het afvalstoffendecreet, lijkt immers een meer juridisch sluitende basis te vormen voor de kwaliteitsnormering van afvalolie die als brandstof wordt aangewend.

Vraag nr. 225
van 26 maart 1997
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Contactronde VDAB-lokale besturen – Beleidsconclusies

Naar aanleiding van een interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh op donderdag 7 maart 1996 betreffende de werking van de VDAB, stelde de minister dat hij vanaf april 1996 de VDAB in contact zou brengen met de lokale besturen. De VDAB zou dan in het openbaar haar aanbod kunnen presenteren. Dit zou de minister dan in staat stellen om op het einde van de rit "in belangrijke mate" bij te sturen (*Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden, Handelingen C18-C-WER 4 van 7 maart 1996, blz. 11 – red.*).

Welke belangrijke bijsturingen werden door de minister doorgevoerd naar aanleiding van deze ontmoetingen tussen de VDAB en de lokale beleidsmensen ?

Antwoord

In het kader van deze contactronde heeft de VDAB in samenwerking met mijn kabinet in de periode van maart tot mei 1996 vijf provinciale informatievergaderingen belegd. Tijdens deze bijeenkomsten werden het dienstenpakket en de realisaties van de VDAB zo concreet mogelijk voorgesteld aan de lokale en Vlaamse beleidsverantwoordelijken. In iedere provincie werd een ander centraal thema belicht, dat werd aangevuld met informatie over lokale initiatieven.

De volgende themata werden tijdens deze contactronde besproken :

provincie Limburg : de VDAB-informatiesnelwegen ;
 provincie Antwerpen : de werkgevers als klant ;

provincie Oost-Vlaanderen : de VDAB-Beroepsopleiding werkt ;
 provincie West-Vlaanderen : samenwerkingsvormen ;
 provincie Brabant : de VDAB in een Europees perspectief.

Naar aanleiding van deze "Ronde van Vlaanderen" zijn er eveneens een aantal beleidslijnen omschreven, waarbij de leidende ambtenaren van VDAB en de leden van het beheerscomité werden uitgenodigd om hierover van gedachten te wisselen, om nadien de strategie te bepalen om deze doelstellingen te bereiken.

Er wordt onder meer verwezen naar :

- VDAB als centrale actor op de Vlaamse arbeidsmarkt ;
- de samenwerking tussen het beheerscomité van de VDAB, de leidende ambtenaren van de dienst en de bevoegde minister ;
- de rol van de STC's (subregionaal tewerkstellingscomité) ;
- de coördinatie van het opleidingsaanbod.

De bevindingen en de beleidslijnen geformuleerd naar aanleiding van deze contactronde moeten samen worden bekeken met de verschillende doelmatigheidsonderzoeken en de audit uitgevoerd door Coopers & Lybrand. Zij vormen de leidraad voor de optimalisatieprocessen bij de VDAB.

Het voorstel van aanpak dat daarover werd afgesproken binnen Vesoc (Vlaams Economisch-Sociaal Overlegcomité) geeft vier doelstellingen aan :

- introduceren trajectbenadering om beroepsopleiding, bemiddeling en begeleiding meer op elkaar af te stemmen ;
- duidelijke positionering Merit-diensten met oog voor basisdienstverlening ;
- decentralisering na schaalvergroting en deconcentratie van logistieke diensten ;
- optimaliseren basisactiviteiten en efficiënter maken van de ondersteunende activiteiten ;

De concrete uitvoering wordt momenteel voorbereid in verschillende werkgroepen, in nauw overleg met VDAB. Het resultaat zal vastgelegd moeten worden in een nieuwe beheersovereenkomst.

Vraag nr. 229
van 27 maart 1997
van mevrouw LYDIA MAXIMUS

Bodemattest – Verhuring onroerende goederen

In uitvoering van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, moet vanaf 1 oktober 1996 een bodemattest worden aangevraagd bij iedere overdracht van gronden en dient de inhoud hiervan meegedeeld te worden aan de verwerver.

Indien het echter om de verhuring van onroerende goederen gaat, is een dergelijk bodemattest slechts noodzakelijk vanaf een gecumuleerde duur van 9 jaar.

Daar de meeste huurovereenkomsten in verband met woningen worden afgesloten voor een periode van maximum 9 jaar, vallen zij niet onder deze verplichting. De verhuurder is er niet toe gehouden op dat ogenblik een bodemattest voor te leggen aan de huurder.

1. Is een bodemattest vereist wanneer, na het aflopen van een eerste periode van 9 jaar, de huurovereenkomst stilzwijgend wordt verlengd ?
2. Is een bodemattest vereist wanneer de verhuurder een nieuwe huurovereenkomst afsluit met dezelfde huurder ?
3. Wie dient in dergelijke gevallen het bodemattest aan te vragen : de verhuurder of de huurder ?
4. Wat zijn de gevolgen voor de huurder en de verhuurder indien bij de verlenging het attest niet werd aangevraagd ?

Antwoord

1. Indien een huurovereenkomst wordt gesloten voor een duur van negen jaar (of minder), wordt dit niet beschouwd als een overdracht in de zin van het bodemsaneringsdecreet en dient dus geen bodemattest te worden aangevraagd. Indien aan het eind van deze eerste periode de huur wordt verlengd (zij het stilzwijgend) op een dergelijke wijze dat de huur gecumuleerd langer zal duren dan negen jaar, ontstaat op dat ogenblik van verlenging een huurovereenkomst met een gecumuleerde duur van meer dan negen jaar en moet een bodemattest worden aangevraagd.

2. Ook indien de verhuurder een nieuwe huur-overeenkomst afsluit met dezelfde huurder, zodanig dat de totale duur van de diverse overeenkomsten de negen jaar overschrijdt, ontstaat op dat ogenblik een huurovereenkomst voor een gecumuleerde duur van meer dan negen jaar en is een bodemattest vereist.
3. Artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet stelt duidelijk dat voor het sluiten van een overeenkomst betreffende de overdracht van gronden, de overdrager bij de OVAM een bodemattest moet aanvragen. In dit geval is het dan ook de verhuurder die een bodemattest dient aan te vragen.
4. In § 4 van artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet wordt gesteld dat de verwerver van de grond (in dit geval de huurder) of de OVAM de nietigheid van de overdracht kan vorderen indien deze plaatsvond in strijd met de bepalingen van het artikel, dus indien de overdrager (dus de verhuurder) niet voor het attest zorgde voor het sluiten van de overeenkomst. De huurder zelf heeft bij het aangaan van de huur in deze geen enkele verplichting, dus zijn er voor hem geen gevolgen. Dit is ook logisch in de geest waarin deze bepalingen van het bodemsaneringsdecreet zijn opgesteld. Zoals ook gesteld in de memorie van toelichting bij het bodemsaneringsdecreet, beoogt het decreet de koper van gronden zoveel mogelijk te informeren omtrent de aanwezigheid van bodemverontreiniging.

Vraag nr. 235
van 27 maart 1997
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Asbestafvoer Berlaymontgebouw – Milieu

Enkele jaren geleden werd het Berlaymontgebouw, de zetel van de commissie van de Europese Unie, wegens de aanwezigheid van asbest in de bekleding afgekeurd voor verder gebruik door de er gevestigde diensten.

Door de Regie der Gebouwen werd een aanbesteding uitgeschreven voor de verwijdering van het asbest en het renoveren van het gebouw.

Het verwijderen van het asbest uit de bekledingen zou gebeuren met inachtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen. Het gebruikte procédé bestond erin het asbest in briketten samen te persen en daarna af te voeren naar een stortplaats in Mol.

Naar verluidt zou men van dit procédé zijn afgestapt en zou het asbest in bulk, dit is los, worden afgevoerd en daar tot briketten worden geperst. Het komt ons voor dat een dergelijke werkwijze veel minder waarborgen biedt, en zeker bij het lossen in Mol een gevaar betekent voor de volksgezondheid.

1. Is de minister op de hoogte van deze asbesttransporten vanuit Brussel naar Mol ? Werd hij hierover geraadpleegd en hebben de diensten voor Leefmilieu hieromtrent advies uitgebracht ? Zo ja, wat was dit advies ?
2. Waarom werd afgestapt van het vervoer van asbest in de vorm van briketten, wat ons alleszins veiliger lijkt dan het vervoer in bulk ?

Antwoord

1. De definitieve berging van gevaarlijke asbesthoudende afvalstoffen in Vlaanderen wordt geregeld door artikel 5.2.4.1.3, § 1, 3° van titel II van het Vlarem.

- Afvalstoffen die vrije asbestvezels of asbeststof bevatten, zoals spuitasbest en asbestisolatiemateriaal, mogen pas op een categorie 1-stortplaats worden gestort na cementatie.

Aangezien in Vlaanderen enkel J.M. Balmatt Industries (Rematt) in Mol vergund is voor de conditionering van vrije asbest, is het ook logisch dat de betrokken asbestafval naar voornoemde daartoe vergunde inrichting wordt afgevoerd.

Na cementatie (in blokken van ongeveer 1 m³) wordt de gecementeerde asbestafval, verpakt in dubbelwandige plasticverpakking (met de nodige etikettering), afgevoerd naar de vergunde categorie 1-stortplaats van de NV Indaver in Antwerpen.

- Verpakkingsafval en plasticafval verontreinigd met asbest dient te worden samengeperst tot een dichtheid van min. 400 kg/m³.

Dit gebeurt in casu ter plaatse bij het Berlaymontgebouw tijdens de afbraakwerken uitgevoerd door de firma Höhenleitner.

Het samengeperste materiaal wordt eveneens verpakt in dubbelwandige stofdichte plasticverpakking met de nodige etikettering

en op die wijze afgevoerd naar de categorie 1-stortplaats van de NV Indaver.

- Niet vershredderbaar materiaal (dat hierdoor niet voor cementatie in aanmerking komt), zoals metalen onderdelen die met asbest of asbesthoudend materiaal bedekt of bekleed zijn, moet voor het storten eveneens worden verpakt in een dubbelwandige stofdichte plasticverpakking met de nodige asbestetikettering.

In onderhavig geval worden voornoemde metalen onderdelen na stofdichte verpakking nog eens verpakt in kartonnen of houten dozen, eveneens voorzien van de nodige asbestetikettering.

2. Overeenkomst bijlage 1, code 170601 en bijlage 3, code 000016 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 mei 1995 houdende bepaling van de gevaarlijke afvalstoffen, is asbestafval een gevaarlijke afvalstof.

Dit impliceert dat de asbestafval moet worden opgehaald door een erkend ophaler en moet worden vervoerd door een geregistreerd vervoerder, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 1 februari 1995 houdende nadere regels betreffende de erkenning van ophalers en de registratie van vervoerders van afvalstoffen.

De firma Leysen Containerdienst uit Beerse die het transport van de drie voornoemde afvalstromen uitvoert, is bij de OVAM erkend als ophaler van gevaarlijke afvalstoffen en derhalve ook geregistreerd als vervoerder van afvalstoffen.

Volgens artikel 20 van het afvalstoffendecreet is een erkend ophaler verplicht de afvalstoffen naar een vergunde verwerkingsinrichting af te voeren, wat met betrekking tot voornoemde asbestafvalstromen het geval is.

Vraag nr. 239
van 28 maart 1997
van de heer FILIP DEWINTER

Luchthaven Zaventem – Milieu

De luchthaven van Zaventem zorgt niet alleen voor geluidsoverlast, maar ook voor luchtvervuiling ten gevolg van de uitlaatgassen van vliegtuigmotoren. Dit laatste fenomeen is wellicht het gevolg van de niet optimale verbranding van (oude of slecht onderhouden) motoren. Omwonenden

van de luchthaven klagen herhaaldelijk dat ze een soort zwart roet terugvinden in de omgeving van de luchthaven.

Een andere bron van ergernis voor de buurtbewoners is het feit dat de nabijgelegen Molenbeek geregeld overstroomt wegens het lozen van het oppervlaktewater van de luchthaveninfrastructuur. De overstromingen leiden dikwijls tot het onderlopen van kelders en garages, die de brandweer dan moet leegpompen. Ondanks herhaalde tussenkomsten van het provinciebestuur, een gerechtelijk vonnis en talrijke rapporten van de brandweer, heeft het luchthavenbestuur dit probleem steeds genegeerd. Om deze overstromingen te verhinderen, werd het plan opgevat om een wachtbekken voor de Molenbeek te bouwen.

Ook zou men van plan zijn geluidswallen en geluidsmmeetapparatuur op te stellen.

1. Werd er ooit een milieueffectrapport voor de luchthaven van Zaventem opgesteld ?

Zo neen, heeft de minister initiatieven genomen om dit alsnog te doen ?

2. Worden de vliegtuigen op regelmatige basis onderworpen aan een keuring van de optimale verbranding van hun uitlaatgassen ?

Zo ja, wat gebeurt er indien bepaalde normen worden overschreden ?

Zo neen, waarom niet ?

3. Heeft de luchthaven een lozingsvergunning voor haar water in de Molenbeek ?

Gebruikt de luchthaven deze vergunning overeenkomstig de milieuwetgeving ?

Worden de lozingen regelmatig gecontroleerd ?

Zijn er reeds maatregelen getroffen om het probleem van de overstromingen van de Molenbeek op te lossen ?

Klopt het dat er een wachtbekken wordt gepland voor de opvang van het overtollige water ?

Waar wordt het gesitueerd en wie betaalt ervoor ?

4. Klopt het dat de opstelling van geluidswallen en geluidsmmeetapparatuur gepland is ?

Wanneer worden ze opgesteld en wie betaalt ervoor ?

Antwoord

1. De Regie der Luchtwezen/BATC (Belgian Airport Terminal Company) gaf in 1990 opdracht een milieueffectrapport op te stellen voor de door hen geplande uitbreidingen aan de luchthaven in Zaventem, en dit voorafgaand aan de bouwvergunningsprocedure ; het eindrapport werd conform verklaard op 25 september 1990.
2. De keuring van uitlaatgassen van vliegtuigen behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid.
3. De Molenbeek is ter hoogte van de luchthaven geklasseerd deels in de tweede en deels in de derde categorie. De beheersaspecten vallen dus respectievelijk onder de bevoegdheid van de provincie Vlaams-Brabant en de gemeente Zaventem.

De lozing van afvalwater gebeurt in een openbare centrale riolering van de Regie der Luchtwezen, die aansluit op de Molenbeek.

De aangesloten individuele exploitaties beschikken over een lozingsvergunning om hun afvalwater te lozen.
4. De uitbating van de luchthaven ressorteert onder de bevoegdheid van de federale overheid. Wel kan worden gesteld dat de oprichting van geluidswallen als maatregel werd voorgesteld in het milieueffectrapport van 1990.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 70
van 25 maart 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Palliatieve zorg – Minimumgrootte verpleegeenheden

Palliatieve zorg krijgt in Vlaanderen veel aandacht.

Specifieke palliatieve bedden bestaan in ziekenhuizen als Sp-chronische bedden. Alhoewel iedereen weet dat de opgelegde minimumgrootte van deze diensten – 20 bedden per verpleegeenheid – te groot is voor een goed uitgebouwde palliatieve eenheid, moet de Vlaamse Gemeenschap zich aan deze federale norm houden. De minister verklaarde reeds eerder dat om kwaliteitsredenen een maximum van 12 bedden aangewezen is.

Heeft de minister in het kader van deze visie reeds stappen ondernomen bij de federaal bevoegde minister om dit te bespreken ?

Wat zijn de resultaten ?

Antwoord

Door het KB van 13 november 1995 werden de erkenningsnormen voor Sp-bedden grondig gewijzigd. Voor palliatieve zorg werd in een afzonderlijke categorie voorzien binnen de Sp-diensten en hierin werd bepaald dat "de eenheid, bestemd voor patiënten die palliatieve zorg vergen, minimum 6 en maximum 12 bedden omvat" en "dat er per ziekenhuis slechts één eenheid van dit type mag bestaan". Specifieke normen waaraan deze diensten moeten voldoen, zijn tot op heden niet verschenen.

Het uitvaardigen van erkenningsnormen voor ziekenhuizen en RVT's (rust- en verzorgingstehuizen) is een federale bevoegdheid.

Recentelijk werd door het KB van 30 oktober 1996 tot wijziging van het KB van 21 maart 1977 tot vaststelling van de criteria die van toepassing zijn voor de programmatie van verschillende soorten ziekenhuisdiensten (BS van 24 december 1996) de programmatie voor het aantal bedden Sp-palliatieve zorg op maximum 360 voor het Rijk gebracht.

Door het ontbreken van specifieke erkenningsnormen voor een Sp-dienst voor palliatieve zorg, heeft de Vlaamse administratie Gezondheidszorg de verschillende aanvragen voor Sp-palliatieve bedden uitgesteld.

Reeds herhaalde malen heb ik aangedrongen bij de bevoegde federale ministers om specifieke erkenningsnormen voor Sp-diensten voor palliatieve zorg uit te vaardigen, alsook om in een aangepaste financiering te voorzien.

Vraag nr. 71
van 25 maart 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Palliatieve zorg – Invulling palliatieve ziekenhuisfunctie

Palliatieve zorg krijgt in Vlaanderen veel aandacht.

De palliatieve functie in ziekenhuizen en in rust- en verzorgingstehuizen (RVT's) behorend bij ziekenhuizen moet nog verder worden uitgebouwd. De reglementering terzake is in evolutie.

Heeft de minister deze functie reeds ingevuld ?

Zo ja, hoe ?

Welke deskundigheid en welke inhoud wordt aan deze functie gegeven ?

Zo neen, waarvan hangt het af om de palliatieve functies uit te bouwen ?

Antwoord

Momenteel is de palliatieve functie niet in de erkenningsnormen opgenomen, noch voor ziekenhuizen, noch voor RVT's. Het uitvaardigen van erkenningsnormen voor ziekenhuizen en RVT's is de bevoegdheid van de federale overheid.

Op het vlak van palliatieve zorg werd in Vlaanderen stap voor stap een eigen palliatieve-zorgcultuur uitgebouwd. Ik noem enkele belangrijke initiatieven.

1. Door het decreet op het vrijwilligerswerk werd in de mogelijkheid voorzien om autonoom vrijwilligerswerk te erkennen en te subsidiëren. Recentelijk werd een lijst bekendgemaakt met de vrijwilligersacties die prioriteit krijgen : palliatieve verzorging is hierbij opgenomen.
2. Omdat vorming van groot strategisch belang is voor de totstandkoming van een palliatieve-zorgcultuur, wordt door de Vlaamse Gemeenschap hiervoor in een budget voorzien : enerzijds voor de opmaak van een basisvormingspakket en anderzijds voor de beroepsspecifieke en interdisciplinaire vorming.
3. Een derde initiatief dat aan Vlaamse zijde werd genomen is het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995, dat de erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken regelt.

Het besluit benadrukt heel sterk de opvang en begeleiding van de patiënt in zijn thuismilieu : het is pas als thuiszorg niet meer mogelijk is dat zal worden gezocht naar een passende opvang in een specifieke eenheid.

De uitbouw van een palliatieve-zorgcultuur in de rusthuizen en RVT's wordt in de toekomst van toenemend belang.

Studies wijzen uit dat meer dan de helft van de kankers zich ontwikkelt bij de 65-plussers ; daarbij wordt de ziekte vaak pas in een vergevorderd stadium vastgesteld. Dit betekent dat men steeds meer in optimale zorg voor terminaal zieke bejaarden zal moeten voorzien ; er moet dan ook blijvend worden geïjverd voor een functie palliatieve zorg in elk rusthuis en RVT.

Momenteel zijn er federale plannen om in de mogelijkheid te voorzien om een conventie met het Riziv (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) af te sluiten om de personeelslast van een ondersteunende equipe op zich te nemen. Deze conventie zou men kunnen beschouwen als de verwettelijking van de experimenten-Busquin.

Daarnaast bestaat de intentie bij de federale overheid om een besluit uit te vaardigen voor de erkenning van samenwerkingsverbanden inzake palliatieve zorg waarvan de doelstellingen en deelnemers praktisch identiek zijn aan die van de netwerken.

Een ander onderwerp van koninklijk besluit betreft de verplichting in de ziekenhuizen tot het oprichten van een multidisciplinair team met als taak het invoeren van een palliatieve-zorgcultuur, het geven van leiding en advies en het verzekeren van een transmurale continuïteit.

Wanneer deze ontwerpbesluiten van kracht zullen worden, zal de Vlaamse Gemeenschap bevoegd zijn voor de naleving ervan. Dit maakt het mogelijk om eigen Vlaamse accenten te leggen. De Vlaamse Gemeenschap, die ook reeds de netwerken onder haar bevoegdheid heeft, zal erover waken dat beide wetgevingen als één geheel zullen worden toegepast. Mochten de federale ministers dit engagement in 1997 niet nakomen, dan zal de Vlaamse regering de nodige maatregelen treffen om zelf deze multidisciplinaire equipes uit te bouwen.

De Vlaamse overheid heeft reeds eerder bewezen het voortouw te willen en te kunnen nemen inzake de uitbouw van een palliatieve zorg met eigen accenten.

Vraag nr. 72
van 25 maart 1997
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Palliatieve zorg – Erkenning en evaluatie netwerken

Palliatieve zorg krijgt in Vlaanderen veel aandacht.

De Vlaamse Gemeenschap nam op 31 mei 1995 het besluit om palliatieve netwerken te erkennen en te subsidiëren. In 1994 werden hiertoe bij wijze van experiment reeds overeenkomsten gesloten.

1. Welke netwerken zijn nu erkend bij wijze van experiment ? Welke zijn nu reeds volwaardig erkend ?
2. Hangt deze erkenning samen met federale reglementering ?
3. Werd het functioneren van deze netwerken reeds geëvalueerd ? Is er bijsturing nodig ?
4. Zijn er geografisch "blinde vlekken" voor palliatieve zorg in Vlaanderen ?

Antwoord

1. Sinds 1996 zijn in Vlaanderen 15 palliatieve netwerken erkend en gesubsidieerd op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995 houdende erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken (BS 18 augustus 1995) (voor een overzicht : zie **bijlage**).

De subsidiëring is gerelateerd aan het aantal inwoners, en samenvattend komt het erop neer dat een netwerk dat 300.000 inwoners bereikt jaarlijks in aanmerking komt voor een subsidie van 1.300.000 frank. In het totaal was voor 1996 in een bedrag voorzien van 24.700.000 frank.

Vanaf 1994 werd door de netwerken voorbereidend werk verricht ; zij kregen hiertoe een facultatieve subsidiëring. In 1995 voldeden 13 van de 15 palliatieve netwerken aan de gestelde voorwaarden ; zij werden erkend en gesubsidieerd volgens het besluit van 3 mei 1995. De twee resterende netwerken kregen ook in 1995 nog een facultatieve toelage. Zoals boven vermeld, zijn sinds 1996 alle palliatieve netwerken volwaardig erkend.

2. Vóór de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995 was er regelmatig overleg tussen de voor de palliatieve zorg bevoegde Vlaamse en federale minister. Elke overheid zou in overleg en met onderlinge afstemming een reglementering uitwerken.

Aangezien de uitwerking van deze plannen op federaal niveau niet onmiddellijk leek te worden geconcretiseerd, meende de Vlaamse minister in het begin van 1995 dat het niet wenselijk was nog langer te wachten met het opstellen van een eigen reglementering en legde het besluit tot erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering (zie boven). Bij de opmaak van dit besluit werd wel rekening gehouden met het toenmalig federaal ontwerp van koninklijk besluit (KB) houdende vaststelling van normen waaraan een samenwerkingsverband inzake palliatieve zorg moet voldoen om te worden erkend.

Dit betekent dat, mocht de federale reglementering er komen, een samengaan van de federale samenwerkingsverbanden inzake palliatieve zorg en de Vlaamse palliatieve netwerken mogelijk zou zijn, tenzij het oorspronkelijke federale ontwerp van KB grondig zou zijn gewijzigd.

3. De 15 netwerken werden erkend op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995. Tijdens de eerste werkingsjaren is er veel energie gegaan naar de uitbouw en de organisatie van de verschillende netwerken. Een evaluatie van het functioneren van deze netwerken zou bijgevolg voorbarig zijn geweest.

Toch worden de erkende palliatieve netwerken opgevolgd en beoordeeld op basis van de ingediende jaarverslagen en de inspectiebezoeken ter plaatse.

4. De 15 erkende palliatieve netwerken bestrijken heel Vlaanderen ; zij bereiken in totaal 5.993.000 inwoners. Zowel de bevoegde administratie als de respectievelijke provinciebesturen hebben hierbij bemiddelend en coördinerend opgetreden, zodat zich in de huidige uittekening van de palliatieve netwerken geen blinde vlekken voordoen.

Erkende palliatieve netwerken

Volgnr.	Erkenning van/tot	Naam	Gemeente	Regio	Inwoners
A1	1/1/95 - 31/12/99	Palliatieve hulpverlening Antwerpen	Wilrijk	Arr. Antwerpen (zonder Noorderkempen)	679.596
A2	1/1/95 - 31/12/2000	Palliatief Netwerk Arr. Turnhout	Turnhout	Arr. Turnhout	391.957
A3	1/1/96 - 31/12/98	Palliatief Netwerk Arr. Mechelen	Willebroek	Arr. Mechelen	300.692
A4	1/1/96 - 31/12/97	Netwerk Palliatieve Zorg Noorderkempen	Wuustwezel	Noorderkempen	254.217
B1	1/7/95 - 31/12/97	Palliatief Netwerk Arr. Leuven	Leuven	Arr. Leuven	442.285
B2	1/1/95 - 31/12/98	Netwerk Palliatieve Zorg Brussel-Halle-Vilvoorde	Ninove	Brussels Hoofdstedelijk Gewest /Arr. Halle-Vilvoorde	689.000
L1	1/1/95 - 31/12/97	Netwerk Palliatieve Zorg Limburg	Hasselt	Provincie Limburg	766.833
O1	1/1/95 - 31/12/98	Netwerk Palliatieve Zorg Gent-Eeklo	Gent	Arr. Gent-Eeklo (zonder Oosterzele)	556.607
O2	1/1/1995 - 31/12/97	Netwerk Palliatieve Zorg Aalst / Arr. Dendermonde-Ninove	Aalst	Arr. Dendermonde + Aalst, Erpe-Mere, Lede, Haaltert, Dender- leeuw en Ninove	364.382
O3	1/1/95-31/12/98	Netwerk Palliatieve Thuiszorg Zuid-Oost-Vlaanderen	Ronse	Arr. Oudenaarde en Zottegem, Geraardsbergen, Herzele, Sint-Lievens- Houtem en Oosterzele	206.822
O4	1/1/95 - 31/12/2000	Netwerk Palliatieve Zorg Waasland	Sint-Niklaas	Arr. Sint-Niklaas	219.304
W1	1/1/95 - 31/12/97	Palliatieve Zorg Westhoek-Oostende	Ieper	Arr. Ieper (zonder Wervik), arr. Veurne, arr. Diksmuide (zonder Kortemark) en arr. Oostende (zonder De Haan)	307.138
W2	1/1/95 - 31/12/99	Netwerk Palliatieve Zorg Noord-West-Vlaanderen	Brugge	Arr. Brugge (zonder Torhout) + De Haan	260.174
W3	1/1/95 - 31/12/99	Palliatief Netwerk Zuid-West-Vlaanderen	Kortrijk	Arr. Kortrijk, Wervik en Wielsbeke	305.060
W4	1/1/95 - 31/12/98	De Mantel Palliatief Netwerk	Roeselare	Arr. Roeselare, arr. Tielt (zonder Wielsbeke) en Torhout en Kortemark	248.763
					5.992.830

Vraag nr. 75
van 28 maart 1997
van de heer FILIP DEWINTER

Dienstreizen – Overzicht

Kan de minister mij meedelen welke dienstreizen werden gedaan door haarzelf en/of door leden van haar kabinet of departement gedurende de jaren 1995 en 1996 ?

Wat waren de bestemmingen van deze dienstreizen ?

Wat waren de onderwerpen en het maatschappelijk belang van deze dienstreizen ?

Wat was de kostprijs van de betrokken reizen ?

Hoeveel personen namen aan deze reizen deel ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Noch ikzelf als lid van deze regering, noch leden van mijn kabinet hebben in 1995 en 1996 enige dienstreis hebben gemaakt langer dan één dag.

De dienstreizen korter dan één dag betroffen nagevoeg uitsluitend binnenlandse verplaatsingen, in schaarse gevallen naar Nederland en Frankrijk, voor het bijwonen van een seminarie.

In deze gevallen heb ik – wanneer het seminarie zeer laat eindigde – aanvaard dat betrokkenen ter plaatse overnachten. In totaal hebben op deze wijze gespreid over de twee jaar een zestal overnachtingen plaatsgevonden.

(Antwoord Luc Van den Brande : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 2 mei 1997, blz. 1347 ; Luc Van den Bossche : ibid., blz. 1362 ; Eddy Baldewijns : ibid., blz. 1392 ; Eric Van Rompuy : ibid., blz. 1399 ; Leo Peeters : ibid., blz. 1411 ; Luc Martens : ibid., blz. 1420 ; Anne Van Asbroeck : ibid., blz. 1444 – red.)

Vraag nr. 76
van 28 maart 1997
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Beleids promotie – Publiciteitsbureaus

De laatste tijd is er een toenemende tendens om een beroep te doen op publiciteitsbureaus om bepaalde aspecten van het beleid kracht bij te zetten.

1. Kan de minister mij meedelen hoeveel maal zij sinds de aanvang van de regeerperiode een beroep heeft gedaan op een publiciteitsbureau ?

Graag kreeg ik hierbij een opsplitsing tussen het kabinet, de administratie en alle diensten en instellingen die ressorteren onder de voogdij van de minister.

2. Kan de minister mij de kostprijs geven per afzonderlijke publiciteitscampagne ?

3. Kan de minister mij meedelen per publiciteitscampagne aan welk reclamebureau de opdracht werd gegeven, en op welke wijze de toewijzing is gebeurd ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Heel wat advertenties die worden ontwikkeld in het kader van het Protocol Steun aan de Geschreven Pers en die in de Vlaamse dag- en weekbladen verschijnen met de signatuur "informatie van de Vlaamse overheid", zijn ontwikkeld en gerealiseerd door het bureau Statt, dat door de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers en de Nationale Federatie van Informatieweekbladen is aangesteld voor de technische coördinatie van de advertenties die in het kader van dit protocol verschijnen.

De kosten hiervoor worden gedragen door de twee betrokken dag- en weekbladfederaties, zodat deze advertenties buiten het bestek van de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger vallen.

1. Het kabinet heeft geen publiciteitscampagnes gevoerd waarbij een beroep werd gedaan op een extern bureau.

De administratie Gezondheidszorg heeft voor de folder en affiche "palliatieve zorg" een beroep gedaan op de bureaus Statt en UAT-Communicatie Antwerpen.

De andere administraties die onder mijn bevoegdheid ressorteren, Abafim (administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management) en Aoggi (administratie Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde

Infrastructuur), hebben geen publiciteitscampagnes gevoerd.

2. Het luik dat werd uitgewerkt door UAT kostte 71.095 frank (incl. BTW).
3. De opdracht aan UAT werd toegewezen via een offerteaanvraag.

(Antwoord Luc Van den Brande : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 2 mei 1997, blz. 1348* ; Luc Van den Bossche : *ibid., blz. 1361* ; Theo Kelchtermans : *ibid., blz. 1375* ; Eddy Baldewijns : *ibid., blz. 1393* ; Eric Van Rompuy : *ibid., blz. 1400* ; Leo Peeters : *ibid., blz. 1412* ; Luc Martens : *ibid., blz. 1420* ; Anne Van Asbroeck : *ibid., blz. 1444 – red.*)

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 93
van 4 maart 1997
van de heer JAN PENRIS

Kalmthoutse Heide – Geplande brandwachtoren

In de Noord-Kempische gemeente Kalmthout werd via het gemeentebestuur vernomen dat er een nieuwe brandweertoren in de (buurt van de) Kalmthoutse Heide wordt gepland. Deze uitkijktoren zou worden opgericht middenin het BPA (bijzonder plan van aanleg) De Markgraaf. De nieuwe toren zou passen in een beter brandpreventiebeleid voor het waardevolle natuurgebied.

1. Kan de minister bevestigen dat deze toren wordt opgericht in het BPA De Markgraaf ?

Zo ja, is dit dan niet volledig in tegenspraak met de in het BPA gestelde voorwaarden (er is een bouwverbod van kracht in De Markgraaf) ?

Zo neen, waar komt hij dan wel te staan ?

2. Wanneer wordt deze toren opgericht ?
3. Worden de gemeenteraad en het gemeentebestuur van Kalmthout, de hulpdiensten en de

omwonenden nog geraadpleegd m.b.t. de beslissing voor deze inplanting ?

4. Werden inzake het brandpreventiebeleid nog andere maatregelen getroffen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

(Gecoördineerd antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 2 mei 1997, blz. 1430 – red.*)

Vraag nr. 121
van 8 april 1997
van de heer MANDUS VERLINDEN

Gemeentelijk mandaat – Onverenigbaarheden

Artikel 71 van de Nieuwe Gemeentewet geeft een opsomming van de personen die geen deel kunnen uitmaken van de gemeenteraad en die niet tot burgemeester kunnen worden benoemd. In lid 6 worden hierbij vernoemd : "zij die een wedde of toelage ontvangen van de gemeente met uitzondering van de vrijwillige brandweerlieden".

1. Vallen onder deze grond van onverenigbaarheid, naast de personeelsleden van de gemeente, ook de personeelsleden van het OCMW, aangezien de gemeenten verplicht zijn in hun begroting in de eventueel nodige bijkomende financiële middelen te voorzien voor de werking van het OCMW ?
2. Betekent dit ook dat de personeelsleden van een VZW geen deel kunnen uitmaken van de gemeenteraad indien de gemeente (hetzij volledig, hetzij gedeeltelijk) de personeelskosten van de VZW draagt via een toelage die ze aan de VZW geeft ?

Antwoord

1. In het kader van artikel 71, 6° van de Nieuwe Gemeentewet is in geen onverenigbaarheid voorzien tussen een personeelslid van het OCMW en de uitoefening van een mandaat als gemeenteraadslid of burgemeester.

Wel voorzien de artikelen 49, § 4 en artikel 128, § 1 van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn in een dergelijke onverenigbaarheid voor de personeelsleden van het OCMW, de personen bedoeld in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunde, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies die ten gevolge van een beslissing van één der organen van het OCMW hun werkzaamheden uitoefenen in één der inrichtingen of diensten van het centrum en voor de personeelsleden van een vereniging bedoeld in hoofdstuk XII van de OCMW-wet. Het mandaat van een gemeenteraadslid of burgemeester dient wel uitgeoefend in de gemeente waarvoor het centrum bevoegd is (E. Somers, Gemeenteraad, ipv; in W. Lambrechts en J. Dujardin, Recht in de gemeente, blz. 57).

2. De VZW is een vereniging met rechtspersoonlijkheid onderscheiden van de gemeente, zelfs al heeft de gemeente in dat organisme een overwegend belang, zoals in een gemeentelijke VZW, of kent ze daaraan toelagen toe. Bijgevolg zijn de regels van de onverenigbaarheid hierop niet van toepassing (W. Somers, Gemeenteraad, in W. Lambrechts en J. Dujardin, Recht in de gemeente, blz. 51).

Wel kan het personeelslid van een VZW dat tevens gemeenteraadslid of burgemeester is, in verband met een agendapunt over de VZW worden geconfronteerd met de toepassing van artikel 92, 1° van de Nieuwe Gemeentewet, dat een gemeenteraadslid of burgemeester verbiedt deel te nemen aan een bespreking en een stemming over een agendapunt waarbij hij een rechtstreeks of persoonlijk belang heeft.

Het al dan niet toepasselijk verklaren van artikel 92, 1° van de Nieuwe Gemeentewet is een appreciatiekwestie, waarbij de omstandigheden in concreto zullen moeten worden getoetst aan de algemene voorwaarden, namelijk een rechtstreeks, persoonlijk en actueel belang. Deze taak komt in de eerste plaats toe aan de betrok-

kene zelf en aan de gemeenteraad en zal eventueel nadien worden beoordeeld door de toezichthoudende overheid of de Raad van State (W. Somers, Gemeenteraad, in W. Lambrechts en J. Dujardin, Recht in de gemeente, blz. 280).

Vraag nr. 122
van 8 april 1997
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Leasing bestuursgebouwen – Richtlijnen

De openbare besturen, gemeenten en provincies grijpen geregeld naar de techniek van leasing (of soortgelijke praktijken) bij de oprichting van hun gebouwen.

1. Welke algemene richtlijnen heeft de minister uitgevaardigd voor leasingcontracten ?
2. In welke mate kan de wetgeving op de overheidsopdrachten eventueel worden omzeild wanneer een privé-onderneming bouwt met een leasingcontract voor een openbaar bestuur ?

Antwoord

Vooraleer te antwoorden op de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, wijs ik erop dat de overheidsopdrachtenreglementering op zich en de interpretatie ervan een federaal gegeven is. Nochtans behoort het tot mijn bevoegdheid het toezicht erop ten aanzien van de provincies en gemeenten uit te oefenen.

1. Algemene richtlijnen

In de omzendbrief van 28 juni 1983 betreffende de begrotingsonderrichtingen voor 1984 (BS van 5 augustus 1983) worden de gemeentebesturen gewaarschuwd voor een ondoordacht gebruik van de leasingformule.

Aanvullende algemene richtlijnen zijn ook terug te vinden in de aanvullende omzendbrief betreffende de werking van het Investeringsfonds (BA-G-91/15 van 25 september 1991) (BS van 30 oktober 1991).

In het decreet op het Investeringsfonds wordt trouwens uitdrukkelijk bepaald dat de trekingsrechten ad hoc enkel kunnen worden verkregen voorzover voldaan is aan de wetgeving op de overheidsopdrachten.

2. Toezicht op en omzeiling van de wetgeving op de overheidsopdrachten

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger ongetwijfeld weet, heeft de Vlaamse decreetgever op 28 april 1993 een decreet vastgesteld waarbij het administratief toezicht werd georganiseerd op besluiten van gemeenten, waaronder beslissingen in verband met leasingen (die beschouwd worden als uitgestelde verwervingen) en met betrekking tot promotieovereenkomsten (die vallen onder de wetgeving op de overheidsopdrachten).

Ingevolge artikel 28 en volgende van bedoeld decreet ressorteren bedoelde besluiten onder het algemeen administratief toezicht, wat betekent dat de besluiten die strijdig zijn met de wet of het algemeen belang kunnen worden geschorst door de provinciegouverneur en nadien eventueel vernietigd door mijn ambt.

In dit kader deel ik trouwens mee dat het toezicht op de wettelijkheid ook inhoudt dat overeenkomsten die naar hun ware aard ressorteren onder de definitie van promotieovereenkomsten, ongeacht de benaming die een bestuur eraan geeft, als promotieovereenkomsten zullen worden behandeld.

Voor de provincies worden dezelfde principes ingeschreven in het decreet van 22 februari 1995

tot regeling van het administratief toezicht op de provincies in het Vlaams Gewest.

Volledigheidshalve wens ik ook de aandacht te vestigen op de nieuwe bepalingen die vanaf 1 mei 1997 van kracht zijn zoals ze zijn voorgescreven in de wet van 24 december 1993 (in artikel 9) en in de verschillende uitvoeringsbesluiten van onder meer 8 januari 1996 en 26 september 1996.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD
(Reglement artikel 77, 6)**

Nihil.

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN
OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN
(Reglement artikel 77, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
△ •	27.02.1997	W. Kuijpers	<i>HSL Vlaams-Brabant – Verplaatsing nutsleidingen</i>	1453
131	08.04.1997	W. Vandebossche	<i>Brochure "Culturele Ambassadeurs 1996" – Talen</i>	1454
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
170	08.04.1997	K. Van Dijk	<i>Omzendbrief schoolafwezigheden – Doktersattesten</i>	1455
171	08.04.1997	K. Van Dijk	<i>Veiligheid schoolgebouwen – Maatregelen</i>	1456
177	17.04.1997	D. Van Mechelen	<i>Stuurgroep GIS-Vlaanderen – Voorzitterschap</i>	1457
179	22.04.1997	P. Huybrechts	<i>Nederlandstalig onderwijs Brussel – Banenverlies</i>	1457
183	25.04.1997	J. De Meyer	<i>Lestijdenpakket SO – Aanwendingspercentages</i>	1459
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
196	04.03.1997	J. Sauwens	<i>Afvalolieverwerkende bedrijven – Sancties</i>	1484
225	26.03.1997	J.-M. Bogaert	<i>Contactronde VDAB-lokale besturen – Beleidsconclusies</i>	1485
229	27.03.1997	L. Maximus	<i>Bodemattest – Verhuring onroerende goederen</i>	1486
235	27.03.1997	F. Vermeiren	<i>Asbestafvoer Berlaymontgebouw – Milieu</i>	1487
239	28.03.1997	F. Dewinter	<i>Luchthaven Zaventem – Milieu</i>	1488
W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid				
70	25.03.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Palliatieve zorg – Minimumgrootte verpleegeenheden</i>	1489
71	25.03.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Palliatieve zorg – Invulling palliatieve ziekenhuisfunctie</i>	1490
72	25.03.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Palliatieve zorg – Erkennen en evaluatie netwerken</i>	1491
75	28.03.1997	F. Dewinter	<i>Dienstreizen – Overzicht</i>	1493
76	28.03.1997	M. Dillen	<i>Beleids promotie – Publiciteitsbureaus</i>	1493
77	08.04.1997	S. Becq	<i>Preventief gezondheidsbeleid – Kansarmen</i>	1460
E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
286	08.04.1997	V. Heeren	<i>Vestiging sportmedisch centrum – Gewestplan</i>	1462
287	08.04.1997	E. Van Vaerenbergh	<i>E19 Mechelen – Geluidsschermen (2)</i>	1463

290	15.04.1997	J. Malcorps	<i>Parkeerruimte bij bouwwerken – Beleid</i>	1463
292	15.04.1997	J. Sauwens	<i>Wijziging COTIF-verdrag – Betrokkenheid</i>	1464
297	15.04.1997	G. Raskin	<i>Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalkennis buschauffeurs</i> ...	1465
299	17.04.1997	G. Cardoen	<i>N495 Embeke (Geraardsbergen) – Veiligheidswerken (2)</i>	1465
300	17.04.1997	D. Ramoudt	<i>Luchthaven Oostende – Uitbreiding chartervluchten</i>	1466
301	17.04.1997	F. Vermeiren	<i>Belgisch Wegencongres 1997 – Organisatie</i>	1467
302	17.04.1997	J. De Roo	<i>Strategisch plan gewest Gent – Infrastructuurinvesteringen</i>	1468
303	17.04.1997	J. De Roo	<i>N44 Aalter-Maldegem – Fluisterasfalt</i>	1469
304	17.04.1997	J. De Roo	<i>E40 Baarle-Drongen – Geluidsschermen</i>	1469
305	17.04.1997	M. Olivier	<i>E17 Kortrijk-Waregem – Beschadiging wegdek</i>	1470
306	22.04.1997	J. Sauwens	<i>Gewestplan Mechelen – Uitbreidingsmogelijkheden Van Hool</i>	1471

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

107	15.04.1997	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten – Vertalingskosten</i>	1472
108	15.04.1997	C. Decaluwé	<i>Strategisch vernieuwingsbeleid textielsector – Gimvindicparticipaties</i> ...	1472
110	22.04.1997	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN Voor de dag – Politieke partijen</i>	1473
114	24.04.1997	F. Dewinter	<i>BRTN-mediatraining – Journalisten</i>	1473

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

93	04.03.1997	J. Penris	<i>Kalmthoutse Heide – Geplande brandwachtoren</i>	1494
120	08.04.1997	M. Verlinden	<i>OCMW-begroting – Voorlegging aan gemeenteraad</i>	1474
121	08.04.1997	M. Verlinden	<i>Gemeentelijk mandaat – Onverenigbaarheden</i>	1494
122	08.04.1997	C. Verwimp-Sillis	<i>Leasing bestuursgebouwen – Richtlijnen</i>	1495
123	08.04.1997	M. Olivier	<i>Provinciale afdelingen AROHM – Personeelsbezetting</i>	1474
124	08.04.1997	E. Van Vaerenbergh	<i>Preventiewerkers kustgemeenten – Bevoegdheidsaspecten</i>	1475
125	08.04.1997	S. Becq	<i>Sociale huisvestingsmaatschappij – Taalgebruik in faciliteitengemeenten</i>	1476
128	17.04.1997	M. Olivier	<i>Herbestemming religieuze gebouwen – Sociale huisvesting (2)</i>	1476

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

166	08.04.1997	E. Verrijken	<i>Integratie kunstwerken in bibliotheken – Subsidies</i>	1477
167	08.04.1997	S. Becq	<i>Bijzondere jeugdbijstand – Samenwerking tussen de gemeenschappen</i> ..	1477
168	08.04.1997	F. Dielens	<i>Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Klachten – Sancties</i>	1479
169	08.04.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Preventieve kinderzorg – Neutraliteit van de vestigingsplaatsen</i>	1480
170	08.04.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Preventieve kinderzorg – Infrastructuurproblemen</i>	1480
171	15.04.1997	R. Van Cleuvenbergen	<i>Preventieve kinderzorg – Vrijwilligerswerking</i>	1481
172	15.04.1997	J. Sauwens	<i>Colloquium "Nederlands in de wereld" – Thema – Organisatie</i>	1481

175	15.04.1997	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten – Vertalingskosten</i>	1483
182	07.05.1997	M. Vandenbussche	<i>Brochure "Culturele Ambassadeurs 1997" – Talen</i>	1483
185	12.05.1997	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Regeringsvertegenwoordiger bij BLOSO – Aanstellingscriteria</i>	1483

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid

31	15.04.1997	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Overheidsinformatie voor faciliteitengemeenten – Vertalingskosten</i>	1484
----	------------	-----------------------------	--	------